శ్రీమతే రామానుజాయ నమః

సాంప్రదాయిక వ్యాస మాలిక - 2

కాలక్షేపం,
ఛాందోగ్యం–విశిష్టాద్వైతం,
దివ్యప్రబంధ వైభవం,
మణవాళమహామునుల నామవైభవం

అనువాదకులు:

పండితరత్న, ఉ.వే.శ్రీమాన్
ఈయుణ్ణి అళ్గహ శింగరాచార్య స్వామి వారు

సంపాదకుడు:

ఈయుణ్ణి అనంత రంగ రామన్

నివేదన

వైదికమైన విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతాన్ని ప్రచారం చేసిన పూర్వాచార్యులలో భగవద్రామానుజులు అగ్రగణ్యులు. వీరి తర్వాత ఎంతోమంది ఆచార్యులు ఈ సిద్ధాంతాన్ని తమ గ్రంథాలతో, ప్రవచనాలతో రక్షించి జిజ్ఞాసువులకు అందరికీ అందజేశారు. గత శతాబ్దిలో ఈ సిద్ధాంతాన్ని తమిళదేశంలో ప్రచారం చేసిన మహనీయులలో శ్రీమాన్ కార్ప్పం గాడు వేంకటాచార్యస్వామి, వేళుక్కుడి వరదాచార్య స్వామి, తిరుపతి టి. ఏ. కృష్ణమాచార్యస్వామి మొదలైనవారు ఎంతమందో ఉన్నారు. వీరు భగవద్రామానుజ సిద్ధాంతంలోని విశేషాలను తెలియజేస్తూ ఎన్నో వ్యాసాలను తమిళ భాషలో రచించారు. అయితే ఇవి కేవలం తమిళం తెలిసినవారికి మాత్రమే అందుబాటులో ఉన్నందున, వీటినిఆంధ్రీకరిస్తే ఆంధ్రదేశంలోని సంప్రదాయ జ్ఞాన పిపాసువులకు ఉపయుక్తంగా ఉంటుందని ప్రస్తుతం కొన్ని తమిళవ్యాసాలకు అనువాదాలను ఈ లఘు గ్రంథరూపంగా సంప్రదాయ పాఠకులకు అందివ్వడం జరుగుతున్నది. క్రమంగా ఈ విధంగానే మరికొన్ని తమిళవ్యాసాలకు అనువాదాలను చేసి సహృదయ పాఠకులకు అందజేయడం జరుగుతుంది.

శ్రీమద్రామానుజగురోః
పాదయుగ్మే సమర్ప్యతే ।
వాచికీ పరిచర్యేయం
శ్రద్ధయా వ్యాసమాలికా ।।

- భవదీయుడు, ఈయుణ్ణి అళహ శింగరాచార్యులు

కాలక్షేపం

(ఉ.వే.శ్రీమాన్. కాంచీ ప్ర.భ. అణ్ణంగరాచార్యస్వామి వారి ద్రావిడ వ్యాసం ఆధారంగా)

కాలక్షేపం అనే పదం లోకంలో సామాన్యంగా వ్యవహారంలో ఉండే పదం. దీనికి కాలాన్ని గడపడం–అని అర్థం. ఇది సంస్కృత పదం. దీనికి తమిళ భాషలో "పోదు పోక్కు" అనేది పర్యాయపదం. శ్రీ భాష్య గ్రంథాన్ని అధ్యయనం చేసినా, భగవద్ విషయ గ్రంథాన్ని (తిరువాయ్ మొழி అనే నమ్మాళ్వార్ల ప్రబంధానికి వ్యాఖ్యానం) అధ్యయనం చేసినా, శ్రీ భాష్య కాలక్షేపం జరుగుతున్నది అని, భగవద్విషయ కాలక్షేపం జరుగుతున్నదని అనడం సంప్రదాయంలో పరిపాటి. కాలక్షేప శబ్దానికి ఈ విధంగా "అధ్యయనం చేయడం" అనే అర్థాన్ని చెప్పడం ఏ విధంగా కుదురుతుంది? ఈ ప్రయోగం ఏ విధంగా సమన్వయిస్తుంది? అని కొందరు అభిప్రాయపడవచ్చు. శ్రీ భాష్యం కాలక్షేపం అంటే–శ్రీభాష్యగ్రంథంతో కాలక్షేపం చేయడం–అని అర్థం. శ్రీరామాయణ కాలక్షేపం, శ్రీ వచన భూషణం కాలక్షేపం మొదలైన వ్యవహారాలన్నిటికీ ఇదే అర్థం. ఈ విధంగా ఈ పదాన్ని వ్యవహరించే పెద్దల అభిప్రాయం ఏమి? అని అంటే-ఆ గ్రంథాలను చదివి, వాటిలోని అర్థాలను మనం తెలుసుకుంటున్నామో లేదో.. ఆ విషయాన్ని పక్కన పెట్టండి... చక్కని రీతిలో కాలాన్ని గడిపితే చాలు-అనేదే ఇక్కడ వారి అభిప్రాయం.

ఆర్తి ప్రబంధం అనే ప్రబంధంలో శ్రీ వరవరమునులు "మున్నవరామ్ నమ్ గురవర్ మొழிకళుళ్ళప్పెట్రోమ్, ముழு దు నమక్కవై పొழுదు పోక్కాకప్పెట్రోమ్" (మన పూర్వాచార్యుల శ్రీసూక్తులను మనసులో భావించగలిగాము. వాటితో పూర్తిగా

కాలాన్ని గడపగలిగాము) అని పలికిన రీతిలో పెద్దల సూక్తులతో కాలక్షేపాన్ని చేయడం జన్మాంతర సహస్ర తపఃఫలం. "కావ్య శాస్త్రవినోదేన కాలో గచ్ఛతి ధీమతామ్, అన్యేషాం తు మనుష్యాణాం విద్యయా కలహేన వా" (కావ్యాలను అధ్యయనం చేయడంద్వారా, శాస్త్రాలను అధ్యయనం చేయడం ద్వారా కాలాన్ని గడపడం అనేది పెద్దల అలవాటు. మిగిలిన వారైతే నిద్రతోనో, లేక ఇతరులతో కలహించడంతోనో కాలాన్ని గడుపుతారు) అని శ్లోకం ఒకటి అందరికీ తెలిసినదే.

లోకంలో ఉండేవారు ఏ విధంగా తమ కాలాన్ని గడుపుతున్నారు? అనే విషయాన్ని మనం గమనిస్తే, ఉద్యోగాలు చేసేవారు, వ్యాపారం చేసేవారు, వ్యవసాయం చేసేవారు మొదలైనవారి కాలక్షేపం వారి వారి ప్రవృత్తులనుబట్టి ఉంటుంది. ఇక, కొందరు దేశంలోని వృత్తాంతాలను వార్తా పత్రికల ద్వారా చదివి తెలుసుకోవడం, నవలలను చదవడం, చదరంగం ఆడడం మొదలైన కార్యాలతో కాలాన్ని గడపుతారు. ఇంకా కొంతమంది అయితే. ఒకటిగా చేరి, ఇతరులను గూర్చిన అక్కరలేని చర్చలను చేస్తూ, ఆ విధంగా తమతో కలవనివారిని గురించి, సత్కాలక్షేపం చేసే పెద్దలను గురించి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడుతూ, వారిపై చాడీలు చెబుతూ, పది గంటల కాలాన్ని పది నిమిషాలుగా గడుపుతారు. ఇటువంటి వారు చిన్న ఊరు నుండి పెద్ద పట్టణం వరకు అంతటా కనిపిస్తారు. వారు పొందే ఆనందం ఏమిటో మనకు తెలుసు. అయితే, మనం మన కాలక్షేపం ద్వారా పొందే ఆనందం విలక్షణమైనది. విలక్షణమైన రీతిలో లభించేది. దీనిని గురించి ఆళ్వారులు తెలిపిన రీతిలో గమనిద్దాం.

కాలక్షేపాన్నిగూర్చి ఇద్దరు ఆళ్వారులు తమ ప్రబంధాలలో ప్రస్తావన చేశారు. తిరుమழிశై ఆళ్వార్లు (భక్తిసారులు) నాన్ముకన్ తిరువందాది అనే ప్రబంధంలో(63)

"తెరిత్తెழுది వాశిత్తుమ్ క్కేట్టుమ్ వళఙ్గి వழிపట్టుమ్ పూశిత్తుమ్ పోక్కినేన్ పోదు" (ఆదిశేషునకు అంతరాత్మవు అయిన నిన్ను గురించి అనుసంధించి, వ్రాసి, చదివి, విని, నమస్కరించి, వీటినే జీవనయాత్రగా కలిగి, నీ ఆరాధన చేసి, కాలాన్ని గడపుతూ ప్రాణాన్ని ధరించి ఉన్నాను) అని అన్నారు. ఈ పాశురాన్ని మనం నిత్యం స్మరించుకోవాలి. కాలాన్ని గడిపే విధానాన్ని వీరివలె వివరించి తెలిపినవారు మరొకరు లేరనే చెప్పాలి. భగవంతుని గురించి తెలుసుకోవడం, ఆ స్వామిని గురించి రాయడం, చదవడం, వినడం, నమస్కరించడం, కైంకర్యం చేయడం–అనే వీటితోనే తాము కాలాన్ని గడుపుతున్నట్లు, ఇవి లేకపోతే తాము ప్రాణాలను ధరించి ఉండడం సాధ్యం కాకుండా ఉన్నట్లు వీరు తెలిపిన విషయం పై సూక్తులలో స్పష్టం అవుతున్నది.

నమ్మాళ్వార్లు ఇంతకంటే విలక్షణమైన రీతిలో ఒక సూక్తిని పలికారు. పెరియ తిరువందాది అనే తమ ప్రబంధంలో చివరిలో 86వ పాశురంలో "కార్ కలన్ద మేనియాన్ కైకలన్ద వాழிయాన్ పార్ కలన్ద వల్ వయిర్రాన్ పామ్బణైయాన్ శీర్ కలన్ద శొల్ నినైన్దు పోక్కారేల్ శూழ் వినైయినాళ్ తుయరై ఎన్నినైన్దు పోక్కువరిప్పోదు?" (మేఘంతో సాటి వచ్చే రూపాన్ని, చేతిలో సుదర్శనాన్నికలవాడు, భూమిని అంతటినీ పెట్టుకున్న బలమైన ఉదరాన్ని కలవాడు, ఆదిశేషునిపై పరుండి ఉండేవాడైన భగవంతుని కళ్యాణగుణాలతో కూడిన సూక్తులను భావిస్తూ కాలం గడపక పోతే అనాదిగా ఉండే పాపాల వల్ల కలిగిన దుఃఖాలను ఇపుడు ఇక ఏ విధంగా పోగొట్టుకుంటారు?) అని చాలా చమత్కారంగా, మనోహరంగా పలికిన ఈ పాశురం స్మరించదగినది.

ఈ సూక్తిలోని భావాన్ని కొంచెం వివరంగా గమనిద్దాం. భగవానుని కల్యాణ గుణాలతో నిండిన సూక్తులను అనుసంధిస్తే -

పాపాలు, వాటివల్ల కలిగిన దుఖాలన్నీ తీరిపోతాయి–అని కొందరు పెద్దలు భావించడం, ఆ విధంగానే పలకడం లోకంలో ఉన్నదికదా! అయితే మరి, అళ్వార్లు ఇక్కడ కొత్తగా ఏమి పలుకుతున్నారు? అంటే, –"పాపాలు, వాటివల్ల కలిగిన దుఖాలు తీరితే తీరనీ, లేక, ఇంకా పెరిగినా పెరగనీ. దానిని గూర్చి నాకేమి చింత? ఈ లోకంలో మనం బ్రతికినంతవరకు కాలాన్ని గడపాలి కదా! కాలాన్ని ఏ విధంగా గడపడం? భగవంతుని గుణాలతో మధురంగా ఉండే సూక్తులతోనే కదా కాలాన్ని గడపాలి. కాలాన్ని వేరు ఏవిధంగా గడపడానికి సాధ్యమవుతుంది? లోకంలో ప్రతి ఒక్కడు తన తన జీవిత కాలాన్ని గడిపే తీరాలి. భగవంతుని గుణాల అనుభవంతో తప్ప, ఇక వేరే ఏ రీతిలో కాలం గడుస్తుంది? మనకైతే ఇంకొక విధంగా కాలాన్ని గడపడం కష్టం కదా" అని అంటూ ఇక్కడ ఈ సూక్తిలో ఆళ్వార్లు పలికిన అర్థం ఎంత హృద్యమైనది! ఎంతటి రుచికరమైనది! ఇటువంటి మానసికమైన నిశ్చయం ప్రతి ఒక్కరికి కలగాలి కదా! కలిగితే అంతకంటే అదృష్టం ఇంకొకటి ఏముంటుంది!

పైన ప్రస్తావించిన నమ్మాళ్వార్ సూక్తిలో స్ఫురించే ఒక చక్కని రస్యమైన అర్థాన్ని కూడా పెద్దలు వివరించారు. "కార్ కలన్ద మేనియాన్" ఆంటే మేఘంతో సాటి వచ్చే రూపాన్ని కల శ్రీరాముడు. "కార్ కలన్ద మేనియాన్ శీర్ కలన్ద శొల్" (అతని గుణాలు నిండిన సూక్తులు) ఆంటే శ్రీరామాయణం. "కైకలన్ద ఆళియాన్" అంటే చేతిలో చక్రాన్ని కల శ్రీకృష్ణుడు. ఆ అవతారంలో నరకాసురవధ, బాణాసుర వధ, మహాభారత యుద్ధం మొదలైన పలు సందర్భాలలో కృష్ణుడు సుదర్శనాన్ని ధరించడం ప్రసిద్ధం. అందువల్ల "కైకలన్ద ఆళియాన్ శీర్ కలన్ద శొల్" అంటే మహాభారతం. "వల్ వయిఱ్ఱాన్ " అంటే ఉదరంలో లోకాలను ధరించిన బొజ్జను కల వటపత్రశాయి. అతని గుణాలు నిండిన సూక్తులంటే శ్రీభాగవతం. మొదలైన పురాణాలు. ఆ

పురాణాలలో పలు చోట్ల వటదళశాయికథ ప్రస్తుతంకదా! ఇక, చివరిగా “పామ్బణైయాన్" అంటే – ఆదిశేష శయనుడైన శ్రీరంగనాథుడు. ఆస్వామి గుణాలతో నిండిన సూక్తులంటే అంగి ప్రబంధమైన తిరువాయ్ మొழி ప్రబంధం. దానికి అంగాలైన మిగిలిన ఆళ్వారుల ప్రబంధాలు. తిరువాయ్ మొழி మొత్తం శ్రీరంగనాథుని స్తుతిలో పర్యవసిస్తుంది అనే రస్యార్థాన్ని భట్టర్ ఆ ప్రబంధానికి తాము రచించిన "వాన్ తికழும் శోలై" అనే తనియన్ పాశురంలో స్పష్టంగా పలకడం గమనించాలి. ఈ విధంగా ఉభయ వేదాంతాల అనుసంధానాన్ని, కాలక్షేపంలో శ్రీసూక్తుల ప్రాధాన్యాన్ని నమ్మాళ్వారుల ఈ సూక్తి సూచిస్తుంది–అని తెలుస్తున్నది.

ఛాందోగ్యం–విశిష్టాద్వైతం

(న్యాయవేదాంతవిద్వాన్, ఉ.వే.శ్రీమాన్ కార్పంగాడు వేంకటాచార్య స్వామివారి తమిళ వ్యాసం ఆధారంగా)

ధర్మార్థ కామ మోక్షాలనే నాలుగు పురుషార్థాలలో మోక్షమనేది చాలా గొప్ప పురుషార్థం. విశిష్టాద్వైతులు అనబడే శ్రీవైష్ణవులు శ్రీమన్నారాయణుని దరి చేరి, ఆ స్వామిని సేవించి, ఆ స్వామికి సంతోషాన్ని కలిగించే సేవ చేయడమే మోక్ష పురుషార్థమని భావిస్తారు. అటువంటి మోక్షప్రాప్తిని, దానిని పొందడానికి తగిన సాధనాన్ని వివరించడంకోసం అవతరించినవి, చాలా గొప్పవి అయిన శాస్త్రాలే ఉపనిషత్తులు. ఈ ఉపనిషత్తులలో సామవేదానికి చెందిన ఉపనిషత్తు చాందోగ్యం. ఆ చాందోగ్యంలోని కొన్ని సూక్తులను ఆధారంగా చేసుకుని, భగవద్రామానుజులు శ్రీ భాష్యం మొదలైన గ్రంథాలలో వాటికి తెలిపిన అర్థాలను పురస్కరించుకుని, ఆ ఉపనిషత్తులో తెలుపబడిన విశిష్టాద్వైత తత్త్వాన్ని సంగ్రహంగా గమనిద్దాం.

విశిష్టాద్వైతం అనే పదానికి "విశిష్టస్య అద్వైతం విశిష్టాద్వైతమ్" అనే విగ్రహవాక్యాన్ని పెద్దలు తెలుపుతారు. చేతనాచేతనాలను శరీరంగా కల వస్తువుయొక్క అద్వైతమే విశిష్టాద్వైతం.అంటే– చేతనాచేతనాలను తనకు శరీరంగా కలిగిన వస్తువు భగవంతుని కంటే ఇంకొకటి లేదు–అని అర్థం.

దీనిని లోతుగా గమనిస్తే, "యస్య పృథివీ శరీరమ్", "ఏష సర్వభూతాంతరాత్మా అపహతపాప్మా దివ్యో దేవ ఏకో నారాయణః" మొదలయిన వేదవాక్యాలు దీనిని తెలుపుతున్నాయి. బ్రహ్మం ఆత్మ, ప్రపంచం శరీరం, ఆత్మ అయిన ఆ బ్రహ్మం నారాయణుడే" అనే విషయం ఇక్కడ చక్కగా తెలుస్తుంది.

ఏ వస్తువు నియమించదగినదై, ధరించదగినదై, అతిశయాన్ని కలిగించేదై ఉంటుందో అది శరీరం అనబడుతుంది. ఏ వస్తువు శరీరాన్నినియమించగలిగినదై, ధరించగలిగినదై, ఆ శరీరం చేసే పనిని స్వీకరించగలిగి, దానివల్ల ఆనందాన్ని పొందగలిగినదై ఉంటుందో, ఆ వస్తువు ఆత్మ – అని క్రమంగా శరీర లక్షణం, ఆత్మ లక్షణం తెలుపబడ్డాయి. జీవుడు చేతులు, కాళ్ళు మొదలైన అంగాలతో కూడిన పిండాన్ని (శరీరాన్ని) ధరించి, దానిని ప్రేరేపించి, ఆ పిండం చేసే పనిని స్వీకరించి ఆనందిస్తున్నాడు కనుక, అతనిని ఆత్మ అని, ఆ పిండాన్ని శరీరమని ఏ విధంగా తెలిసికుంటున్నామో - ఆ విధంగానే పరమాత్మ కూడా చేతనాచేతనరూపమైన ఈ ప్రపంచాన్ని ప్రేరేపించి, నియమించి, ధరించి, ఈ ప్రపంచం చేసే పనిని స్వీకరించి ఆనందిస్తున్నాడు. కనుక ఆ స్వామిని ఆత్మ అని, ఈ ప్రపంచాన్ని శరీరమని తెలిసికొనవచ్చుకదా.

ఈ విధంగా చెప్పినందువల్ల విశిష్టాద్వైత శబ్దార్థాన్ని, ప్రపంచం – బ్రహ్మం అనే వీటి మధ్య ఉన్న శరీరాత్మభావాన్ని ఒక విధంగా తెలుసుకున్నాము. ఇక, విశిష్టాద్వైతానికి సంబంధించిన ముఖ్యమైన ఈ విషయాలను చాందోగ్యంలోని కొన్ని సూక్తులలో గమనిద్దాం.

'శ్వేతకేతూపాఖ్యానం' చాందోగ్యోపనిషత్తులోని ఆఱవ ప్రపాఠకంలో మొదట చెప్పబడింది. ఆ ఉపాఖ్యానం ఈ క్రింది విధంగా ఉన్నది: ఒకానొక సమయంలో ఉద్దాలకుడు అనే ముని తన కుమారుడైన శ్వేతకేతువును చూచి, "నీవు ఒక ఆచార్యుని ఆశ్రయించి బ్రహ్మచర్యంద్వారా వేదాలను అధ్యయనం చేయి" అని అన్నాడు. పన్నెండేళ్ళవయస్సు ఉండే ఆ శ్వేతకేతువు ఆ

విధంగానే గురుకులవాసాన్ని పన్నెండేళ్ళ పాటు చేసి, వేదాలను అన్నిటిని అధ్యయనం చేసి, తన ఇంటికి వచ్చి చేరాడు. ఇంత అధ్యయనం చేసినా తన కుమారుడు వినయం లేకుండా ఉండడాన్ని తండ్రి ఉద్దాలకుడు గమనించాడు. అతని అవినయానికి హేతువు అతనికి బ్రహ్మజ్ఞానం లేకపోవడమే – అని తెలిసికొన్నాడు. ఉద్దాలకుడు 'కుండ, మట్టి, కుమ్మరివలె ఈ ప్రపంచానికి నిమిత్తకారణం, ఉపాదానకారణం బ్రహ్మమే' అనే విషయాన్ని తెలిసిన మహాజ్ఞాని. అటువంటి ఉద్దాలకుడు తన కుమారుడు కూడా బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని పొందాలని తలచి, అతనితో "ఉత తమాదేశమప్రాక్ష్యః? "(ఆదేశశబ్దంచేత చెప్పబడే ఆ పరమాత్మను దర్శించావా?) అని ప్రశ్నించాడు. ఈ వాక్యంతో పాటు "యేనాశ్రుతం శ్రుతం భవతి అమతం మతమ్ అవిజ్ఞాతమితి" అనే వాక్యం సంబంధించి ఉన్నది. ఏ వస్తువు గురించి విన్నట్లయితే అన్ని వస్తువులనుగూర్చి విన్నట్లు అవుతుందో, ఆ ఆదేశాన్ని (అన్ని వస్తువులను నియమించేవాడైన ఆ పరమాత్మను) గూర్చి నీవు ఆచార్యుని వద్ద ప్రశ్నించి తెలిసికొన్నావా? అనేది ఈ ప్రశ్నలోని తాత్పర్యం. ఇందులోని భావాన్ని తెలియలేని శ్వేతకేతువు "ఒక వస్తువునుగూర్చి తెలుసుకుంటే ఇంకొకదానిని గూర్చి ఏ విధంగా తెలిసినట్లు అవుతుంది?" అనే భావంతో "దీనిని మీరే వివరించి చెప్పండి" అని ప్రార్థించాడు. అపుడు ఉద్దాలకుడు ఈ విషయాన్ని కొన్ని ఉదాహరణలతో మొదట వివరించి తెలిపాడు.

ఏ విధంగా మట్టిని గరించి తెలుసుకుంటే ఆమట్టినుండి పుట్టే కుండ మొదలైన కార్యాలన్నీ తెలియబడినవి అవుతున్నాయో, ఏ విధంగా బంగారు ముద్ద, ఇనుపగుండు– అనే వీటిని తెలిసికొంటే వాటినుండి పుట్టే కార్యాలన్నీ తెలియబడినవి అవుతాయో, ఆ విధంగానే బ్రహ్మను గురించి తెలిసికొంటే ఆ బ్రహ్మకార్యమైన ఈ ప్రపంచం తెలియబడినది అవుతుంది– అని

అన్నాడు. ఈ మాటలను విన్న శ్వేతకేతువు “మళ్లీ తనను తండ్రి గురుకులవాసానికి పంపిస్తా డేమో!" అని భయపడి, "నా ఆచార్యులు ఈ విషయాన్ని తెలియరు. దీనిని తెలిసినవారైతే, గుణశాలి అయిన నాకు ఉపదేశం చేసి ఉండేవారు. అందువల్ల మీరే కృపతో నాకు ఈ విషయాన్ని ఉపదేశం చేయాలి" అని ప్రార్థించాడు.

అపుడు తండ్రి అయిన ఉద్దాలకుడు ప్రేమతో తన పుత్రునకు ఈ విధంగా బ్రహ్మతత్త్వాన్నిగూర్చి ఉపదేశం చేశాడు. "సదేవ సౌమ్య ఇద మగ్ర ఆసీత్, ఏకమేవాద్వితీయమ్" అనేది ఉద్దాలకుడు శ్వేతకేతువునకు చేసిన ఉప దేశంలోని మొదటి వాక్యం. "తత్త్వమసి శ్వేతకేతో!" అనేది చివరి వాక్యం. ఈ రెండు వాక్యాల భావాన్ని క్రమంగా ఇక్కడ గమనిద్దాం.

మొదటి వాక్యంలోని అర్థం ఏమంటే – బ్రహ్మం చాలా ఉన్నతమైన తత్వం. ఈ బ్రహ్మంవలెనే, దీనితో పోలిన చేతన వస్తువులు, దీనితో పోలిక లేని అచేతన వస్తువులు, జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన కళ్యాణ గుణాలు – అన్నీ యథార్థాలు. కనుక, ఈ బ్రహ్మం సవిశేషమైనది. చేతనాచేతన వస్తువులతో కూడినది. దీనిని "సదేవ" అనే వాక్యంలో మనం చక్కగా, స్పష్టంగా గమనించవచ్చు. ఈ శ్రుతిలో ఉండే "అగ్రే" అనే పదం సృష్టికి పూర్వం ఉన్న కాలాన్ని సూచిస్తుంది. కాలం అనేది అచేతనం కనుక జ్ఞానశూన్యమైనది. పరమాత్మ గొప్ప జ్ఞానాన్ని కలవాడు. అందువల్ల కాలం బ్రహ్మంకంటే విలక్షణమైన వస్తువు– అనేది మనం తెలిసికొనే విషయమే .ఇక్కడ సృష్టికి ముందు తనతో సాటి రాని వస్తువు అయిన కాలం, బ్రహ్మం రెండు ఉన్నాయని తెలుస్తున్నదికదా. బ్రహ్మంతో పోలిన వస్తువు లేదు– అనే విషయమే నిజమైతే, "అగ్రే" అని అనడం పొసగుతుందా? అర్థాన్ని కలిగినది అవుతుందా? ఇందువల్ల, సృష్టికి ముందు బ్రహ్మంకంటే

విలక్షణమైన వస్తువు ఉన్నది – అనేది తెలుస్తున్నది. ఈ వాక్యంలో ఉండే "ఏకమ్" అనేది కూడా బ్రహ్మంయొక్క సూక్ష్మదశను తెలుపుతుంది. నామరూపాలు లేని దశయే సూక్ష్మదశ. నామాన్ని, రూపాన్ని కలిగిన దశ స్థూలదశ అనబడుతుంది. సృష్టికాలంలో ఒక్కొక్క వస్తువు వేరు వేరుగా నామరూపాలు పొందినవిగా మనం చూస్తున్నాం. ఉపనిషత్తులు సృష్టినిగూర్చి తెలిపేటప్పుడు భగవంతుడు "బహు స్యాం ప్రజాయేయ" అని సంకల్పాన్ని చేసి, ఆ విధంగా అతడు బహువిధాలుగా అయినట్లు తెలుపుతున్నది. ఈ వాక్యంలో ఉండే "బహు స్యామ్" అనే పదం గమనించదగినది.

ఇంతేకాక, "ఒక వస్తువును గురించి తెలిసికొంటే అన్ని తెలిసినట్లు అవుతుంది"("ఏకవిజ్ఞానేన సర్వవిజ్ఞానమ్) అనే విషయాన్ని తండ్రి ఉపదేశించే సందర్భంలో ఉండే "ఏకేన మృత్పిండేన సర్వం మృణ్మయం విజ్ఞాతం స్యాత్" (ఒక మట్టి ముద్దను గురించి తెలుసుకుంటే ఆ మట్టిముద్దనుండి పుట్టే అన్నీ తెలిసినట్లు అవుతాయి) అనే వాక్యంకూడా ఇక్కడ తప్పక అనుసంధించదగినది.

మట్టి, కుండ, చట్టి మొదలుగా అనేక రీతులలో పేర్లను, రూపాలను కలిగి ఉండేటప్పుడు మట్టిముద్ద పలు వస్తువులుగా ఉన్నందున "సర్వమ్" అని, ఆ విధంగా పలు పేర్లను, రూపాలను లేకుండా ఉండేటప్పుడు "ఏకేన మృత్పిండేన" అని ఈ శ్రుతి పల్కినందున పైన ప్రస్తావించిన విషయం చక్కగా వ్యక్తమవుతున్నది కదా. వీటివల్ల ఇక్కడ ఉండే "ఏకమ్" అనే శబ్దం పేర్లు, రూపాలు లేకుండా ఉండే సూక్ష్మదశను కలిగిన కారణవస్తువును తెలుపుతున్నది – అనే దానిని గమనించాము.

ఇక్కడ ఉండే "ఏవ" అనే పదం వైశేషికులు నిత్యమని పలికే ఆకాశం మొదలైన వస్తువులు కూడా ప్రళయంలో లయాన్ని పొందుతున్నాయి – అనే విషయాన్ని తెలుపుతున్నది. ఈ విధమైన ఏకశబ్దానికి ఉండే అర్థాన్ని మనం మనసులో పెట్టుకుని నిశితంగా గమనిస్తే, సృష్టికి ముందు బ్రహ్మం నామరూపాలు లేకుండా ఉండే సూక్ష్మజగత్తుతో కూడి ఉన్నది – అనే విషయం అందరికీ చక్కగా తెలుస్తుంది.

ఇంతేకాక, జీవుడు నిత్యుడు – అనే దానిని వైదికులు అందరూ ముఖ్యంగా ఒప్పుకునే ఒక తత్వం. దీనివల్ల సృష్టికి ముందు జీవుడు ఉన్నాడు– అనేది తెలుస్తున్నది. జీవుడు జ్ఞానాన్ని కలవాడు, పరమాత్మ జ్ఞానాన్ని కలవాడు. అందువల్ల ఈ పరమాత్మ జీవునితో పోలినవాడు. ఇందువల్ల బ్రహ్మంతో పోలిన వస్తువు ఉన్నది – అనే విషయాన్ని మనం చక్కగా తెలియవచ్చు.

అంతేకాక వ్యాసులు శారీరకమీమాంసాశాస్త్రంలో "జీవాత్మలు ఎల్లప్పుడూ ఉన్నారు. ప్రళయకాలంలో కూడా వారికి, వారి కర్మలకు నాశం లేదు. భగవంతుడు సృష్టిసమయంలో మొదట వారి వారి కర్మలను అనుసరించి విచిత్రమైన సృష్టిని చేస్తున్నాడు కనుక అతనికి వైషమ్యం, పక్షపాతం మొదలైన దోషాలు ఉన్నాయని పలికే అవకాశం లేదు " అనే విషయాన్ని స్పష్టంగా తెలియజేశారు. "వైషమ్యనైర్ఘృణ్యే న, సాపేక్షత్వాత్", "న కర్మవిభాగాదితి చేన్న" అనే సూత్రాలలో ఈ విషయాన్ని గమనించవచ్చు. దీనివల్ల కూడా పైన తెలిపిన విషయం, అంటే, బ్రహ్మాన్ని పోలిన వస్తువు, అంటే, ఆత్మలు ఉన్నారు – అనే విషయం రూఢి అవుతుంది.

ఇక, "అద్వితీయమ్" అనే పదంలోని అర్థాన్ని చూద్దాం. ఈ పదం "కుండకు కుమ్మరివానివలె, ఈ జగత్తుకు బ్రహ్మమే

నిమిత్త కారణం, ఇంకొకరు నిమిత్త కారణం కాదు" అనే అర్థాన్ని తెలుపుతున్నది. ఏ విధంగా అంటే – ఏకశబ్దంలోని అర్థాన్ని గమనించినప్పుడు కుండ చట్టి మొదలైన పలు పలు కార్యవస్తువులకు మన్ను కారణం అయినట్లే, ఈ జగత్తుకు నామరూపాలు లేకుండా ఉండే సూక్ష్మజగత్తుతో కూడిన బ్రహ్మమే కారణం – అనే విషయం ఒక విధంగా ఇంతకు ముందు తెలుపబడింది కదా. ఆ అర్థాన్ని తెలిసినవారికి ఈ ప్రపంచానికి నిమిత్త కారణం ఏది? అనే సందేహం కలగడం సహజమే. ఈ సందేహం తీరేటట్లు ఇక్కడ అ అద్వితీయపదానికి "భగవంతుడు విచిత్రమైన శక్తిని కలిగినవాడు కనుక, ఉపాదానకారణం అయినట్లు అతడే నిమిత్త కారణం అవుతున్నాడు,ఇంకొకరు కాదు" అనే అర్థాన్ని గ్రహించడం చాలా యుక్తంకదా

ఇక "సదేవ" అనే పదంలోని అర్థాన్ని గమనిద్దాం. ఇక్కడ "సదేవ" అనే పదం ఆసత్కార్యవాదాన్ని నిరసిస్తున్నది – అని అంటారు. దీనిని వివరిస్తాను. కుమ్మరివాడు మట్టిని, నీటిని కలిపి పిసికి మట్టి ముద్దగా చేసి, దానిని కుండగా చేయడం లోకంలో చూస్తున్నాము. ఇక్కడ కుండ కార్యం, మన్ను కారణం. కార్యవస్తువైనా కుండ నోరు, కడుపుతో కూడిన రూపాన్ని కల మన్నే తప్ప, వేరు వస్తువు కాదు, ఈ కార్యవస్తువు పుట్టడానికి ముందు ఈ విధంగా నోరు, కడుపు కలిగిన దశ లేకపోయినా, మట్టిముద్ద అనే స్థితితో ఉండే మన్నే–అనే విషయం మనకు తెలిసినదే. దీనివల్ల ఒక దశతో ముందు ఉండే వస్తువే తరువాత వేరొక వస్తువుగా అవుతున్నది, వేరొక దశ పొందుతున్నది తప్ప ముందు లేనిది ఏదీ తర్వాత కొత్తగా పుట్టబోదు – అనే విషయం చక్కగా ఇక్కడ వ్యక్తమవుతున్నది కదా .

ఈ విషయాన్ని మనసులో పెట్టుకొని ఇక్కడ "సదేవ సౌమ్య ఇదమగ్ర ఆసీత్" అనే వాక్యాన్ని గమనిస్తే వాస్తవార్థం

వ్యక్తమవుతుంది. "సృష్టికి ముందు ఈ ప్రపంచం 'సత్' అనే వస్తువుగా ఉన్నది" అనేది దీని అర్థం. ఈ అర్థాన్ని గమనించినప్పుడు ముందు లేనిది తర్వాత పుడుతున్నది అనే అసత్కార్యవాదానికి ఏమాత్రం అవకాశం లేదు – అనేది చక్కగా తెలుస్తుంది.

ఇక్కడ 'సత్' అనే పదం ప్రమాణ సంబంధానికి యోగ్యతను కల వస్తువును తెలుపుతుంది – అనే విషయాన్ని గమనిస్తే, కారణత్వానికి జగత్కారణమై ఉండడానికి అపేక్షితమైన జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన గుణాలను కల బ్రహ్మాన్ని ఇది సూచిస్తుంది – అనే విషయం స్పష్టమవుతుంది. కుమ్మరివాడు మట్టిని కుండగా చేయడానికి తగిన జ్ఞానం, సామర్థ్యం కలవాడు కదా. ఆ కుమ్మరివానివలె పరమాత్మకూడా ప్రపంచాన్ని నిర్మించేటపుడు దానికి ఆవశ్యకమైన జ్ఞానాన్ని, శక్తిని కలిగి ఉండాలి" అనే విషయం చెప్పకుండానే తెలుస్తుంది.

"సదేవ" అనే మొదటి వాక్యంలోని అర్థాన్ని ఇంతవరకు కొంచెం వివరంగా గమనించాము. దీనిని సంగ్రహంగా తెలిపితే –"నాయనా! చూడు. ఈ ప్రపంచం సృష్టికాలానికి ముందు సత్ అనే వస్తువుగానే ఉన్నది. నామ రూపాలు లేకుండా ఉండే సూక్ష్మదశను కల వస్తువుగానే ఉన్నది. ఈ జగత్తుకు ఆ వస్తువే నిమిత్తకారణం, వేరొకటి కాదు" – అని చెప్పవచ్చు. ఇక్కడ సత్ అని చెప్పబడే వస్తువు బ్రహ్మం. అది చాలా ఉన్నతమైన వస్తువు. జ్ఞానం,శక్తి మొదలైన గుణాలతో కూడినది. దానితో పోలిన వస్తువైన ఆత్మలున్నారు. విలక్షణమైన వస్తువు అయిన అచేతనం కూడా ఉన్నది. ఈ విధంగా సత్ అనే వస్తువు విశిష్టంగా, అంటే, గుణాలతో, చేతనా చేతనాలతో కూడినదై ఉన్నదని తెలుస్తున్నది –అనేది మనం ఇక్కడ సారమైన అర్థంగా గమనించాలి.

ఇక తత్త్వమసి చివరి వాక్యం లోని అర్థాన్ని గమనిద్దాం. ఈ వాక్యంలో "తత్" అనే పదం జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన గుణాలతో కూడిన బ్రహ్మాన్ని, "తవమ్" అనే పదం శ్వేతకేతువును శరీరంగా కల బ్రాహ్మణుని, ప్రథమ విభక్తి ఈ ఇద్దరి ఐక్యాన్ని తెలుపుతున్నది. ఈ విధంగా రెండు పదాలు ఒకే అర్థంలో అన్వయించినట్లయితే దానికి సామానాధికరణ్యం అని పేరు. "భిన్నప్రవృత్తినిమిత్తానాం ఏకస్మిన్ అర్థే వృత్తిః సామానాధికరణ్యమ్" అనే లక్షణవాక్యాన్ని ఇక్కడ గమనించాలి.

"శుక్లా శోభనాక్షీ పూర్ణశృంగా గౌః, తామానయ" (తెల్లని రంగును కల. అందమైన కన్నులను కల, నిండయిన కొమ్ములను కల గోవు ఉన్నది, దాన్ని తీసుకుని రా) అనే వాక్యాన్ని ఉదాహరణంగా ఇక్కడ గమనిద్దాం. ఈ వాక్యంలో ఉండే "తామ్" అనే తత్ శబ్దం ఆ వాక్యంలో ముందు చెప్పబడిన తెల్లని రంగును, అందమైన కన్నులను, నిండయిన కొమ్ములను కలిగిన గోవును సూచిస్తుంది – అనే విషయాన్ని గమనిస్తున్నాముకదా.

ఆ విధంగానే ఇక్కడ కూడా "తత్" అనే పదానికి ముందు బ్రహ్మానికి తగిన గొప్ప, పలు వైలక్షణ్యాలను తెలిపే అనేక వాక్యాలను మనం ఉపనిషత్తులో గమనించవచ్చు. గ్రంథవిస్తృతికి భయపడి సూక్ష్మంగా కొన్నిటిని మాత్రం గమనిద్దాం. "సదేవ సౌమ్య ఇదమగ్ర ఆసీత్" అనే మొదటి వాక్యంలోనే ముందు తెలిపినట్లుగా, బ్రహ్మానికి జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన గుణాలు, బ్రహ్మం కంటే విలక్షణమైన వస్తువులైన చేతనాచేతనాలు ఉన్నాయి – అనే విషయాన్ని, ఆ బ్రహ్మమే ఈ ప్రపంచానికి, కుండకు మట్టి, కుమ్మరివలె ఉపాదాన కారణంగా, నిమిత్తకారణంగా అవుతున్నది – అనే విషయాన్ని గమనించాముకదా.

అంతేకాక, ఈ "తత్త్వమసి" అనే వాక్యంతో చేరిన "ఐతదాత్మ్యమిదం సర్వం , తత్సత్యం, స ఆత్మా" అనే వాక్యం కూడా ఇక్కడ తప్పక గమనించదగినది. ఈ వాక్యం "ఈ ప్రపంచం బ్రహ్మాన్ని ఆత్మగా కలిగినది, అది నిజం, బ్రహ్మం ఆత్మ" అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. వీటిని మనం మనసులో పెట్టుకొని నిశితంగా గమనిస్తే, "బ్రహ్మం ఈ ప్రపంచానికి ఉపాదాన కారణం, నిమిత్త కారణం అవుతున్నది. జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన కళ్యాణ గుణాలను కలిగినది అన్ని వస్తువులను ఏ స్థితిలో అయినా ధరించి, నియమించి, అవి చేసే కార్యాలను స్వీకరించి, ఆనందించడానికి తగిన ఉన్నతమైన వస్తువై ఉన్నది" అనే విషయం చక్కగా తెలుస్తున్నది కదా. వీటివల్ల ఇక్కడ ఉండే "తత్" అనే పదం జ్ఞానం, శక్తి మొదలైన గుణాలతో కూడిన, కారణం వస్తువైన భగవానుని తెలుపుతున్నది – అని అర్థాన్ని నిర్వహించడం చాలా యుక్తం కదా.

ఇక్కడ ఉండే "త్వమ్" అనే పదం “శరీరాన్ని తెలిపే పదం. ఇది శరీరిపర్యంతంగా అన్వయిస్తుంది" అనే క్రమంలో శ్వేతకేతువు శరీరంగా కలిగిన పరమాత్మవరకు బోధిస్తుంది. దేవదత్తుడు అనే పదం మొదట దేవత్తుని శరీరాన్ని తెలిపి, అంతటితో నిలువకుండా, దానిని ధరించి, నియమించి, అది చేసే పనిని స్వీరించి ఆనందించే జీవునివరకు బోధించే రీతిని మనం లోకంలో చూస్తున్నాము కదా. జీవుడు పరమాత్మకు శరీరం అనే విషయం "ఐతదాత్మ్యమిదం సర్వమ్" అనే ఈ సందర్భంలో ఉండే వాక్యంద్వారా , "యస్యాత్మా శరీరమ్" అనే ఇంకొక వాక్యం ద్వారా మనం చక్కగా తెలుసుకున్నాము. ఈ విధంగా ఇక్కడ "తత్, త్వమ్" అనే పదాలు రెండు భగవానుడనే ఒక పదంలో అన్వయించడంవల్ల చూచి ఇక్కడ సామానాధికరణాన్ని మన పెద్దలు నిర్వహించారు.

ఈ విధంగా చెప్పినదానివల్ల చాందోగ్యంలోని సద్విద్యా ప్రకరణంలో (సత్ అనే పదంతో బ్రహ్మాన్ని తెలిపి, ఉపదేశం చేసే ప్రకరణంలో) బ్రహ్మం చేతనాచేతనాలతో, కళ్యాణ గుణాలతో కూడినదిగా, అంటే, విశిష్టంగా ఉన్నది – అనే విషయాన్ని, బ్రహ్మం – ప్రపంచం అనే వీటి మధ్య శరీరాత్మభావం ఉన్నది – అనే విషయం సంగ్రహంగా గమనించవచ్చు. గుణాలతోను, చేతనాచేతనాలతోను కూడిన పరమాత్మ నారాయణుడే గనుక, అతడే ఉన్నతమైన తత్వం అనే విషయం కూడా ఇక్కడ స్పష్టమవుతుంది. ఈ నారాయణుడు ఉత్తమ పురుషుడని, పరం జ్యోతిస్సు అని చెప్పబడుతున్నాడు. ఈ పరమాత్మను జీవుడు పరమాత్మ అనుగ్రహంతో చేరి, తన దాస్యస్వభావానికి తగినట్లు అనుభవాన్ని, కైంకర్యాన్ని చేసి ఉజ్జీవిస్తున్నాడు. ఈ ఉజ్జీవనమే మోక్షం – అని ఈ ఉపనిషత్తు వేరొక ప్రకరణంలో తెలిపింది. "ఏష సంప్రసాదః అస్మాత్ శరీరాత్ సముత్థాయ, పరంజ్యోతిరుపసంపద్య, స్వేన రూపేణాభినిష్పద్యతే, స ఉత్తమః పురుషః ,తత్ర పర్యేతి" (ఈ జీవుడు ఈశరీరంనుండి వెలువడి, పరంజ్యోతిస్సు అనబడే పరమాత్మను చేరి, తన సహజమైన రూపాన్ని పొందుతున్నాడు. ఆ పరమాత్మ ఉత్తమ పురుషుడు. ముక్తజీవుడు అతని సామీప్యాన్ని పొందుతున్నాడు) అనే వాక్యాన్ని గమనించవచ్చు. ఈ విధంగా చాందోగ్యంలోని అర్థం సంగ్రహంగా తెలుపబడింది.

దివ్యప్రబంధ వైభవం

(ఉ.వే.శ్రీమాన్ ఈయుణ్ణి అష్ఠహ శింగరాచార్య స్వామి)

దృష్టం సూరివరైః శఠారికలిహశ్రీభట్టనాథాదిభిః
శ్రీశానుగ్రహలబ్ధదివ్యవిశదజ్ఞానైః కృపామూర్తిభిః,
శ్రీనారాయణవైభవస్తుతిపరం సర్వార్థికల్పద్రుమం
సేవేహం ద్రవిడాగమం సకలసంసేవ్యం సదా భక్తితః (1)

శ్రీమన్నారాయణుని అనుగ్రహం వల్ల దివ్యమైన, విశదమైన జ్ఞానాన్ని పొందినవారు, దయ మూర్తీభవించినవారు అయిన నమ్మాళ్వారులు, తిరుమంగై ఆళ్వారులు, పెరియాళ్వారులు మొదలైన దివ్య సూరులు దర్శించిన ద్రవిడవేదం శ్రీమన్నారాయణుని వైభవాన్ని కీర్తిస్తున్నది. అది అన్ని విధాలైన మనో రథాలను తీర్చడంలో కల్పవృక్షంవంటిది. అందరూ సేవించ దగినది. అటువంటి ఆ ద్రవిడవేదాన్ని భక్తితో కీర్తిస్తున్నాను.

శ్రుతిస్మృతిపురాణాదిదివ్యసూర్యుక్తిమూలకః,
జయతూభయవేదాంతసంప్రదాయ స్సనాతనః,
జయత్వమృతధారేయం సదాచార్యపరంపరా,
సంసారసర్పసందష్టా సంజీవ్యంతే యయా సదా (2)

వేదాలు, స్మృతులు, పురాణలు మొదలైనవానిని, ఆళ్వారుల దివ్య ప్రబంధాలను ఆధారంగా కలిగిన ఉభయ-వేదాంత సంప్రదాయం సనాతనమైనది. అది వర్ధిల్లాలి. పూర్వాచార్యుల పరంపర ఒక అమృతధార వంటిది. అది

సంసారమనే సర్పం కాటు వేసిన సంసారులను ఉజ్జీవింపజేస్తుంది. ఇటువంటి ఈ ఆచార్య పరంపర వర్ధిల్లాలి.

శ్రీరామానుజసిద్ధాంతో జగత్కల్యాణకారకః,
జయతాత్ జయతాన్నిత్యం లోకే పరమవైదికః (3)

లోకానికి అంతటికి మంచిని కలిగించే భగవద్రామానుజుల సిద్ధాంతం వేదాలను మూలంగా కలిగినది. అటువంటి ఆ సిద్ధాంతం సదా వర్ధిల్లాలి.

నాథోపజ్ఞే విభాగే ద్రమిడనిగమవాక్సంహతేః దృశ్యతే తత్–
సామ్యం రాజ్ఞా మనూనాం మనుమణిచరమాభ్యాం చ తాత్పర్యవృత్త్యా,
ఏతత్సామ్యం గురూణాం వివృతిషు విశదం దివ్యసూరి-ప్రబంధో
క్తీనాం సమ్యక్ సమింధే తదిహ సవినయం లిఖ్యతే సంగ్రహేణ (4)

ఆళ్వారుల దివ్య ప్రబంధాలను నాథమునులు నాలుగు భాగాలుగా సంకలనం చేశారు. ఒక్కొక్క భాగంలోనూ ఆయా ప్రబంధాలలోని ప్రమేయాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని వాటిని ఒక క్రమపద్ధతిలో కూర్చారు.ఆ కూర్పు తిరుమంత్రం, ద్వయం చరమ శ్లోకం అనే ఈ మూడు మంత్రాల తాత్పర్యం ఆధారంగా చేసుకొని చేయబడింది. ఈ విషయం ఆచార్యుల దివ్య ప్రబంధ వ్యాఖ్యానాలలో గోచరిస్తుంది. ఈ అంశం ప్రస్తుతం సంగ్రహంగా నివేదింపబడుతున్నది.

దివ్యసూరులు అనబడే ఆళ్వారులు పన్నెండుమంది. వీరు అనుగ్రహించిన ద్రావిడ ప్రబంధాలు భక్తిసంప్రదాయానికి కరదీపికలు. ఈ ప్రబంధాలలోని పాశురాల సంఖ్య సుమారు నాలుగు వేలు అయినందున ఇవి నాలాయిర దివ్యప్రబంధం అనే పేరుతో వ్యవహరింపబడుతున్నాయి. ఆయిరం అంటే వేయి. దివ్యమంటే అలౌకికమైన అని అర్థం. శ్రీమన్నారాయణుని దివ్యమైన స్వరూపరూపగుణ విభూతిలీలాదులను ప్రతిపాదిస్తున్నందున వీటికి దివ్య ప్రబంధాలు అనే పేరు కలిగింది. ఇవి మొత్తం 24 ప్రబంధాలు. ఈ ప్రబంధాలద్వారా నాలుగు వేదాలలోని తత్త్వాలను ఆళ్వారులు ద్రావిడ భాషలో వ్యక్తం చేసినందున ద్రావిడవేదం అనే పేరు కూడా వీటికి ప్రసిద్ధి చెందింది.

నాలాయిర దివ్యప్రబంధం ముదలాయిరమ్, పెరియ తిరుమొళ్ళి, ఇయఱ్పా, తిరువాయ్ మొళ్ళి – అనే నాలుగు విభాగాలను కలిగినది. ఈ విభాగాన్ని శ్రీనాథమునులు చేశారు. ఈ విధంగా ఈ విధంగా ఆళ్వారుల ప్రబంధాలను నాలుగు విభాగాలుగా శ్రీమన్నాథమునులు చేయడంలోని తాత్పర్యాన్ని గమనించిన మన పూర్వాచార్యులు వీటిని ప్రణవార్థరూపాలుగా, వేదార్థ ప్రతిపాదకాలుగా, రహస్యత్రయార్థ వివరణరూపాలుగా వివరించారు.

నాలాయిర దివ్య ప్రబంధాల ప్రణవార్థవివరణం, వాటి వేదసామ్యం: ముదలాయిరమ్ అనే మొదటి వేయిలోని మొదటి ప్రబంధం తిరుప్పల్లాండు. ఈ ప్రబంధం ప్రణవార్థాన్ని వివరిస్తున్నది. ఈ విషయాన్ని శ్రీవరవరమునులు ఉపదేశ రత్తినమాలై ప్రబంధంలో "కోదిలవా మాళ్వార్ కళ్ కూఱుకలైక్కెల్లామ్ ఆది తిరుప్పల్లాణ్డానదువుమ్, వేదత్తుక్కు ఓమెన్నుమదుపోల్ ఉళ్ళదుక్కెల్లామ్ శురుక్కాయ్ తాన్

మంగళమాదలాల్" (ఏ దోషం లేని ఆళ్వారుల సూక్తులకు అన్నిటికీ ప్రారంభం తిరుప్పల్లాండు కావడం ఎందుకంటే–వేదాల్లోని అర్థం అంతా ఓంకారం అనే ప్రణవంలో ఇమిడి ఉన్నట్లే దివ్య ప్రబంధాల అర్థం అంతా తిరుప్పల్లాండులో ఇమిడి ఉన్నది కనుక, మంగళరూపమైనది కనుక) అని తెలియజేశారు. ఈ సూక్తిని వివరిస్తూ పిళ్లై లోకమ్ జీయర్ " ప్రణవాన్ని ఆరంభంలో కలిగిన తిరు మంత్రం ప్రాప్యమైన భగవత్కైంకర్యాన్ని ప్రధానంగా ప్రతిపాదిస్తున్న ట్లే, ఈ ప్రబంధంకూడా భగవానుని మంగళాశాసనరూపమైన కైంకర్యాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నది" అని అన్నారు. శ్రీ పిళ్ళైలోకాచార్యులవారు ముముక్షుప్పడి గ్రంథంలో – అష్టాక్షరిలోని మూడు పదాలలో మొదటి పదమైన ఓంకారాన్ని మిగిలిన 2 పదాలు వివరిస్తున్నాయి, అంటే, ఓంకారాన్ని నమః, నారాయణాయ – అనే రెండు పదాలు వివరిస్తున్నవి – అని తెలియజేశారు. దీనివల్ల వేదమంతా ప్రణవవివరణం అయినట్లే,మిగిలిన దివ్య ప్రబంధాలు అన్నీ కూడా తిరుప్పల్లాండు ప్రబంధాన్ని వివరిస్తున్నాయి – అని ఏర్పడుతున్నది. దీనివల్ల దివ్యప్రబంధాల వేదసామ్యం స్ఫురిస్తున్నది. ఇంతేకాక, తిరుప్పల్లాండు ప్రబంధం ప్రణవార్థాన్ని వివరిస్తున్నది కనుక, మిగిలిన దివ్యప్రబంధాలు తిరుప్పల్లాండుకు వివరణరూపాలే కనుక, ఆళ్వారుల ప్రబంధాలన్నీ ప్రణవార్థ వివరణరూపాలని తెలుస్తున్నది.

వేరొక రీతిలోకూడా ఆళ్వారుల ప్రబంధాల వేద సామ్యం సిద్ధిస్తుంది. ఆళ్వారులు అందరిలో నమ్మాళ్వారులు ప్రధానులు. ఆవిధంగానే, ఆళ్వారుల ప్రబంధాలు అన్నిటిలో నమ్మాళ్వార్ ప్రబంధాలు నాలుగు అంగి ప్రబంధాలుగా చెప్పబడుతున్నాయి. తిరువిరుత్తం, తిరువాశిరియమ్, పెరియ తిరువందాది, తిరువాయ్ మొழி – అనే ఈ నాలుగు ప్రబంధాలు నాలుగు వేదాల సారమని

ఆచార్యహృదయగ్రంథకారులు నాయనార్ అన్నారు. ఈ క్రమంలో – నూరు పాశురాలను కల తిరువిరుత్తప్రబంధం నూరు శాఖలను కల ఋగ్వేదానికి సారమని, ఏడు పాశురాలను కల తిరువాశిరియప్రబంధం ఏడు కాండలను కల యజుర్వేదానికి సారమని, వేయికి మించిన పాశురాలను కల, సహస్రగాథగా చెప్పబడే తిరువాయ్ మొళ్ళి వేయి శాఖలను కల సామవేదానికి సారంగా, 87 పాశురాలను కల పెరియ తిరువందాది అధర్వణ వేదసారంగా చెప్పబడుతున్నాయి. ఈ విషయం ఆచార్య హృదయ గ్రంథంలో స్పష్టం. "ఋచః సామ రసః" అనేవిధంగా శతశాఖలను ఋగ్వేదం గానరూపమై, వేయి శాఖలను కల సామవేదంగా విస్తరించినట్లు, నూరు పాశురాలను కల తిరువిరుత్తప్రబంధం వేయి పాశురాలను కల తిరువాయ్ మొళ్ళిగా విస్తరించిందని, దానివల్లనే ఆ ప్రబంధం "శతమూలా" (నూరు పాశురాలను కల తిరువిరుత్తాన్ని మూలంగా కలిగినది)" అని వేదంలో కీర్తింపబడినదని విజ్ఞుల వివరణం."సామ్న ఉద్గీథో రసః" అనే విధంగా తిరువిరుత్తప్రబంధంలోని ఏ పాశురంలోని భావం తిరువాయ్ మొళ్ళిలోని ఏ దశకంలో చేయబడిందో ఆ వివరాన్ని కూడా పెద్దలు తెలిపారు. సామవేదానికి సారం ఉద్గీథప్రణవం. ఈ ప్రణనంలోని మూడు అక్షరాలైన ‘అ’కార, ‘ఉ’కార, ‘మ’కారాలు తిరువాయ్ మొళ్ళిలోని మొదటి పాశురంలో గల మొదటి మూడు పాదాల ఆరంభంలో కూర్పబడడంవల్ల, ఆ ప్రబంధంలోని ఆద్యంతవర్ణాలు "ఉత్" అనే ఉద్గీథనామాన్ని సూచించడంవల్ల ఆ ప్రబంధం ఉద్గీథరూపమై, సామవేదసారమై విలసిల్లుతున్నదని కూడా పూర్వాచార్యుల అభిప్రాయం.

నమ్మాళ్వారుల ప్రబంధాలు నాలుగు వేదాల సారాలు అనే సమన్వయానికి అనుగుణంగా తిరుమంగై ఆళ్వార్ అనుగ్రహించిన ఆరు ప్రబంధాలు వేదాంగస్థానీయాలుగా పరిగణింపబడుతున్నాయి. ఇవి నమ్మాళ్వారుల ప్రబంధాలను

నాల్గింటిని వివరిస్తున్నది, కనుక అవి వేదాంగాలుగా పరిగణింపబడుతున్నాయి – అనే విషయాన్ని శ్రీ వరవరమునులు ఉపదేశ రత్తినమాలై ప్రబంధంలో "మాఱన్ పణిత్త తమిళ్ మఱైక్కు మంగైయర్ కోన్ ఆఱఙ్గమ్ కూఱ అవతరిత్త" (నమ్మాళ్వారులు అనుగ్రహించిన, నాలుగు వేదాల సారాలైన నాలుగు ప్రబంధాలకు తిరుమంగై ఆళ్వార్లు అనుగ్రహించిన ఆరు ప్రబంధాలు ఆరు వేదాంగాలవంటివి) అని తెలిపారు ఇక మిగిలిన ఆళ్వారుల ప్రబంధాలు ఉపాంగాలు. ఈవిధంగా ఆళ్వారుల ప్రబంధాలన్నీ వేదాల అర్థాన్ని వివరిస్తూ ఉన్నవి – అని చెప్పవచ్చు. ఇది క్లుప్తంగా దివ్యప్రబంధాల వేదసామ్యవివరణం.

నాలాయిరదివ్యప్రబంధం అష్టాక్షరీమంత్రార్థ ప్రకాశకం: ఆళ్వారుల ప్రబంధాలు అష్టాక్షరీమంత్రార్థ ప్రకాశకాలు – అనికూడా పూర్వాచార్యుల వివరణం. కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబు ప్రబంధాన్ని వివరిస్తూ పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై అనుగ్రహించిన వ్యాఖ్యానానికి పూర్వాచార్యులు సంతరించిన అమూల్యమైన అరుంబదం ఒకటి ఉన్నది. (అరుంబదమంటే–వ్యాఖ్యానంలోని జటిలమైన విషయాలను వివరించే లఘుటీక) ఆ అరుంబదం ఆరంభంలో "తిరుమంత్రార్థప్రతిపాదకఙ్గళాన దివ్యప్రబంధఙ్గళై వ్యాఖ్యానమ్ శెయ్ దరుళుకిఱ పరమకారుణికరాన పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై తమ్ముడైయ పరమకృపైయాలే వేదత్తుక్కు ఓమెన్నుమదుపోల్ ఉళ్ళదుక్కెల్లామ్ శురుక్కాన తిరుప్పల్లాండుక్కుమ్, మత్తిమమామ్ పదమ్ పోల్ శీర్ త్త మదురకవి శెయ్ కలైక్కుమ్, తృతీయపదార్థప్రతిపాదకఙ్గళాన మట్రుముళ్ళ దివ్యప్రబంధఙ్గళుక్కుమ్" (తిరుమంత్రార్థాన్ని తాలిపే దివ్య ప్రబంధాలను వ్యాఖ్యానించే పరమకృపాళువైన పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై తమ గొప్ప కృపతో వేదానికి ప్రణవం సంగ్రహం అయినట్లు,

దివ్యప్రబంధాలకు అన్నిటికీ సంగ్రహరూపమైన తిరుప్పల్లాండుకు, అష్టాక్షరిలోని మధ్యమ పదమైన నమస్సుతో పోలిన, మధుర కవులు అనుగ్రహించిన శాస్త్రరూపమైన కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబు ప్రబంధానికి, మూడవ పదమైన "నారాయణాయ" అనే పదంలోని అర్థాన్ని తెలిపే మిగిలిన దివ్య ప్రబంధాలకు) అనే వివరణ సూక్తి గోచరిస్తుంది ఇది స్పష్టంగా ఆళ్వారుల దివ్యప్రబంధాలు అష్టాక్షరీ మంత్రార్థప్రకాశకాలు – అనే అంశాన్ని స్పష్టం చేస్తున్నది.

పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై వ్యాఖ్యాన శ్రీసూక్తి: ఈ విషయాన్ని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై శ్రీసూక్తి ద్వారాకూడా గమనించవచ్చు. తిరుప్పల్లాండు ప్రబంధంలోని "అడియోమోడుమ్ " అనే రెండవ పాశుర వ్యాఖ్యానంలో చివరలో పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై "ఇవ్విరణ్డు పాట్టుమ్ తిరుమంత్రార్థమాయిరుక్కిఱదు. 'అడియోమోడుమ్' ఎన్గిఱ విడత్తాలే ప్రణవార్థత్తై శొల్లిట్రు. ముదఱ్పాట్టిల్ 'పల్లాండు' ఎన్గిఱ ప్రథమపదత్తాలే నమశ్శబ్దార్థమ్ శొల్లిట్రు, 'మల్లాండ తిణ్డోళ్ మణివణ్ణా' ఎన్గఱ అప్పాట్టిల్ విగ్రహయోగత్తైయుమ్, శౌర్యవీర్యాదిగుణయోగత్తైయుమ్, ఇరణ్డామ్ పాట్టిల్ విభూతియోగత్తైయుమ్ శొల్లుకైయాలే నారాయణపదార్థమ్ శొల్లిట్రు. 'ఉన్ శేవడి శెవ్వి తిరుక్కాప్పు' ఎన్నైయాలే చతుర్థియిల్ ప్రార్థిక్కిఱ అర్థత్తై చ్చొల్లిట్రాయిట్రు". (ఈ రెండు పాశురాలు తిరుమంత్రార్థరూపమై ఉన్నాయి. "ఆడియోమోడుమ్" అనే పదంద్వారా ప్రణవార్థం తెలుపబడింది. మొదటి పాశురంలోని "పల్లాండు" అనే పదంద్వారా నమశ్శబ్దార్థం తెలుపబడింది. "మల్లాణ్డ తిణ్డోళ్ మణివణ్ణా" అనే పాశురంలో పాశురంలో దివ్యమంగళ విగ్రహాన్నికలిగి ఉండడం, శౌర్యం, వీర్యం మొదలైన గుణాలను కలిగి ఉండడం రెండవ పాశురంలో నిత్య లీలా విభూతులను కలిగి ఉండడం చెప్పబడినందున

నారాయణశబ్దార్థం తెలుపబడింది. "ఉన్ శేవడి శెవ్వి తిరుక్కాప్పు" అని అన్నందున నారాయణ పదంలోని చతుర్థీ విభక్తిద్వారా చేయబడిన కైంకర్యప్రార్థన చెప్పబడింది) అని అంటూ మొదటి రెండు పాశురాలు అష్టాక్షరీమంత్రార్థాన్ని తెలుపుతున్నవి – అని అన్నారు

ఇక్కడ ఇంకొక ఒక విషయం గమనించదగినది ఉన్నది. ప్రబంధంలోని మొదటి పాశురాలు ఆ ప్రబంధార్థాన్ని సంగ్రహంగా తెలియజేస్తాయి – అనేది శాస్త్రక్రమం. ఈ క్రమంలో తిరుప్పల్లాండు ప్రబంధం లోని మొదటి రెండు పాశురాలు తిరుమంత్రార్థప్రకాశకాలైనపుడు, ఆ ప్రబంధలోని ప్రమేయం అష్టాక్షరీమంత్రార్థం – అని అనడంలో అడ్డు లేదు. ఆ క్రమంలోనే దివ్య ప్రబంధాలలోని మొదటి ప్రబంధమైన తిరుప్పల్లాండుప్రబంధం అష్టాక్షరీ మంత్రార్థాన్ని వివరిస్తున్నప్పుడు, ఆ ప్రబంధానికి వివరణరూపాలైన మిగిలిన ప్రబంధాలు అన్నీ ఆ మంత్రార్థాన్ని వివరిస్తున్నాయి – అని అనడం యుక్తియుక్తం. అందువల్ల నాలాయిర దివ్య ప్రబంధం అంతా అష్టాక్షరీవివరణరూపమని చెప్పవచ్చు. అయితే, ఇక్కడ ఇంకో విషయాన్ని కూడా గమనించాలి. తిరుప్పల్లాండు ప్రణవాన్ని వివరిస్తున్నది – అనే సమన్వయానికి, అష్టాక్షరీ మంత్రార్థాన్ని తెలుపుతున్నది – అనే సమన్వయానికి మధ్య అర్థవిరోధం ఉన్నదని భావించరాదు. "యోజనా యోజనాంతరం న బాధతే" కదా. ఒక సమన్వయానికి ఇంకొక సమన్వయ విరుద్ధం కాబోదు. అయితే, అవి రెండు ప్రమాణాలకు అనుకూలంగా ఉండాలి.

ఈ విధంగా అష్టాక్షరీ మంత్రార్థాన్ని తిరుప్పల్లాండులో ప్రారంభంలో అనుసంధించడమే కాక, చివరలో కూడా ఈ మంత్రాన్ని "నమో నారాయణాయ" అని అంటూ శబ్దతః

పదకొండవ, పన్నెండవ పాశురాలలో రెండుసార్లు భట్టనాథులు అనుసంధించారు. ఇక్కడ ఈ మంత్రం ప్రణవంతో కలిపి ఉచ్చరింపబడలేదు – అనే కొరత తీరేటట్లు పదవ పాశురంలో ప్రణవార్థాన్ని "ఉన్దనక్కు అడియోమెన్ఱు ఎళుత్తుప్పట్ట" అని ఆళ్వారులు అర్థతః అనుసంధించారు. ఈ ప్రయోగాన్ని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై ప్రణవార్థాన్ని తెలుపుతున్నదని వివరించడం గమనించవచ్చు. ఈ విధంగా ఆద్యంతాలలో అష్టాక్షరీమంత్రార్థాన్ని అనుసంధించే తిరుప్పల్లాండు ప్రబంధం ప్రత్యాహార న్యాయంలో అష్టాక్షరీమంత్రార్థరూపమని అనడంలో అడ్డు లేదుకదా!

ముదలాయిరంలో తిరుప్పల్లాండు తర్వాత ఉండే తిరుప్పావై, నాచ్చియార్ తిరుమొళ్ళి ప్రబంధాలు రెండుజీవుని అనన్యార్హశేషత్వాన్ని ఆవధారణార్థంద్వారా ద్రఢీకరించే, ప్రణవంలోని 'ఉ'కారంలోని అర్థాన్ని అనుసంధిస్తున్నవి. ఇందుకు తిరుప్పావైప్రబంధంలోని "ఉన్దన్నోడుట్రోమే యావోమ్, ఉనక్కే నామాళ్చెయ్ వోమ్" (నీతోనే శేషత్వసంబంధాన్ని కలవారమవుతాము. నీకే కైంకర్యం చేస్తాము) అని, "మానిడవఱ్కెన్ఱు ప్పేచ్చుప్పడిల్ వాళకిల్లేన్" (నేను మానవమాత్రులకు–అనే మాట వింటే బతుకలేను) అని గల సూక్తులు ఇందుకు ఉదాహరణాలు. అష్టాక్షరిలోని 'ఉ'కారం భర్తృభార్యాసంబంధాన్ని తెలుపుతున్నదని శ్రీపిళ్ళైలోకాచార్యులవారు 'నవవిధ సంబంధం' అనే గ్రంథంలో అన్నారు. అందువల్ల భగవానునకు పత్ని అయిన గోదాదేవి పలికిన ఈ సూక్తులు ఉకారార్థాన్ని తెలుపుతున్నాయి – అని భావించడంకూడా తగినది. పెరుమాళ్ తిరుమొళ్ళి ప్రబంధం "పడియాయ్ కిడన్దు ఉన్ పవళవాయ్ కాణ్బేనే" (నీ కోవెలలో గడపగా పడి ఉండి, పగడంవంటి నీ అధరాన్ని దర్శిస్తాను") ఇత్యాదిగా జీవుని శేషత్వజ్ఞాతృత్వాలను తెలిపే సూక్తులద్వారా

ప్రణవంలోని మకారంయొక్క అర్థాన్ని, తిరుచ్చందవిరుత్త ప్రబంధం, తిరుమాలై ప్రబంధం జీవుని శేషిత్వాన్ని తెలిపే చతుర్థీవిభక్తితో కూడిన అకారంలోని అర్థాన్ని విశదం చేస్తున్నాయి. భగవానునకు సుప్రభాతం పలికే తిరుప్పళ్ళి ఎழுచ్చి ప్రబంధం జీవేశ్వరుల రక్ష్యరక్షకభావంలోని పరమావధిని సూచిస్తున్నందున అది అకారార్థప్రతిపాదకం. ఈవిధంగా ముదలాయిరంలో పల్లాండు తర్వాత ఉండే ఈ ప్రబంధాలు అన్నీ ప్రణవార్థాన్ని ప్రకాశింపజేస్తున్నాయి. చివర ఉండే 'అమలనాది పిరాన్' ప్రబంధంకూడా మొదటి మూడు పాశురాలు ప్రణవంలోని మొదటి మూడు అక్షరాలైన 'అ'కార, 'ఉ'కార, 'మ'కారాలతో ఆరంభం అవుతున్నందున ఆ ప్రబంధం ప్రణవరూపమనే అంశము శబ్దతః సూచింపబడింది. ఆ ప్రబంధంలోని పాశురాలలో ప్రణవార్థం విశదీకరింపబడిన వైనాన్ని ఆ ప్రబంధవ్యాఖ్యానాలలో దర్శించవచ్చు. ఈ విధంగా ముదలయిరంలో పల్లాండునుండి అమలనాది పిరాన్ వరకు ఉండే ప్రబంధాలు అన్నీ ప్రణవార్థాన్ని అనుశీలనం చేస్తున్నాయి అని చెప్పవచ్చు.

ఇక, కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబు ప్రబంధం నమశ్శబ్దార్థ-తాత్పర్యప్రతిపాదకం. ఈ ప్రబంధంలో జీవుని అనన్యార్హశేషత్వం, అనన్యశరణత్వం, అనన్య భోగ్యత్వం భాగవతపర్యంతంగా అనుసంధింప బడ్డాయి. అష్టాక్షరీమంత్రంలోని నమస్సుయొక్క తాత్పర్యంకూడా ఇదే కదా. శ్రీ శ్రీపిళ్ళైలోకాచార్యులవారు ముముక్షుప్పడిగ్రంథంలో "ఇదుతాన్ స్వరూపత్తైయుమ్, ఉపాయత్తైయుమ్, ఫలత్తైయుమ్ కాట్టుమ్" అని నమశ్శబ్దం జీవుని స్వరుప, ఉపాయ, పురుషార్థాలను మూడిటిని తెలుపుతున్నదని పలికి, వెనువెంటనే, "ఇదిలే భాగవతశేషత్వమనుసంధేయమ్" (ఈ నమశ్శబ్దంలో భాగవతశేషత్వాన్ని అనుసంధించాలి) అనే సూత్రాన్ని అనుగ్రహించి, దానికి ప్రమాణంగా "నిన్

తిరవెట్టెళ్ళుత్తుమ్ కఱ్ఱు నాన్ ఉఱ్ఱదుమ్ ఉన్నడియార్కడిమై" (నీ అష్టాక్షరిని అభ్యసించి, భాగవతశేషత్వం దాని తాత్పర్యంగా గ్రహించాను) అనే తిరుమంగై ఆళ్వారుల సూక్తిని ఉదాహరించారు. ఈ అర్థమే కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబు ప్రబంధంలో ప్రతిపాదింపబడినందున అది ముదలాయిరంలోని ప్రణవార్థప్రతిపాదకాలైన ప్రబంధాలకు తరువాత చివరి ప్రబంధంగా కూర్పబడింది. "ఆర్ త్త పుకళ్ ఆరియర్ కళ్ తాఙ్గళ్ అరుళిచ్చెయల్ నడువే శేర్ విత్తార్ తాత్పరియమ్ తేర్ న్దు" అని శ్రీవరవరమునులు ఈ విషయాన్ని ఉపదేశరత్తినమాలై ప్రబంధంలో తెలిపారు.

పెరియ తిరుమొళ్ళి "నారాయణ" పదార్థ ప్రతిపాదకం: రెండవ ఆయిరమ్ అయిన పెరియ తిరుమొళ్ళి నుండి మూడవ ఆయిరం అయిన ఇయఱ్పా చివరి వరకు ఉండే మిగిలిన భాగం అంతా అష్టాక్షరీమంత్రంలోని నారాయణశబ్దంలో, ఆ పదంపై ఉండే చతుర్థీవిభక్తిలో ఉండే అర్థాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నది – అని పూర్వాచార్యుల అభిప్రాయం. ఈ వివరణను శ్రీ పిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ ఉపదేశరత్తినమాలై ప్రబంధంలోని "వాయిత్త తిరుమన్దిరత్తిన్" అనే పాశురాన్ని వ్యాఖ్యానిస్తూ "తిరుప్పల్లాండునుండి కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తాంబువరకు ఉండే ప్రబంధాలు ప్రణవార్థంగా, కణ్ణినుణ్ శిఱుఱుత్తాంబు నమశ్శబ్దార్థంగా, తరువాత, "నారాయణా ఎన్నుమ్ నామమ్" అని ప్రారంభించి అర్థాన్ని ఉపపాదించే పెరియ తిరుమొళ్ళి ప్రబంధం నుండి ఇయఱ్పాలోని తిరుమడల్ వరకు ఉండే ప్రబంధాలు నారాయణశబ్దార్థంగా, కైంకర్యత్వరను సూచించే చతుర్థీవిభక్తిలోని అర్థంగా భావించవచ్చు కదా" అని పలకడం గమనించవచ్చు.

పెరియ తిరుమొళ్ళి ప్రబంధం నారాయణ నామానుసంధానంతో ప్రారంభం అవుతున్నది. ఆ ప్రబంధంలో

అంతా భగవానుడు అభిమానించి వేంచేసి ఉండే పలు దివ్యదేశాల వైభవం, అక్కడ ఉండే అర్చామూర్తుల వైభవం కీర్తింపబడినందున నారాయణనామం అర్థతః అనుసంధింపబడింది. ఈ విధంగా ఈ ప్రబంధం నారాయణ శబ్దార్థప్రతిపాదకం.

ఈ ప్రబంధం మహానారాయణోపనిషత్ లోని అర్థాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్నది – అని పూర్వాచార్యులు అభిప్రాయపడ్డారు. నారాయణోపనిషత్ "అథ పురుషో హ వై నారాయణో కామయత" అని నారాయణనామానుసంధానంతో ఆరంభమై, మధ్యలో "బ్రహ్మ నారాయణః శివశ్చ నారాయణః.... అంతర్బహిశ్చ నారాయణః " అని నారాయణ శబ్దార్థాన్ని అనుసంధించి, చివరలో "బ్రహ్మణ్యో దేవకీపుత్రో బ్రహ్మణ్యో మధుసూదనోమ్" అని మధుసూదననామానుసంధానంతో ముగుస్తున్నది. ఈ విధంగానే, పెరియ తిరుమొழி ప్రబంధంకూడా నారాయణనామంతో ఆరంభమై, మధ్యలో "ఎమ్బిరాన్ ఎన్దై ఎన్నుడై చ్చుట్రమ్" (నాకు ఉపకారకుడు, నా తండ్రి, నా చుట్టము) అని నారాయణశబ్దార్థాన్ని అనువదించి, చివరలో "మణియే! మణిమాణిక్కమే మదుశూదా!" అని మధుసూదన నామనుసంధానంతో పూర్తి అవుతున్నది.

ఇయఱ్పా, తిరువాయ్ మొழி "ఆయ" శబ్దార్థప్రతిపాదకాలు: ఇయఱ్పాలోని తిరువందాది ప్రబంధాలలో "శూట్టినేన్ శొల్ మాలై" అని, "ఞానచ్చుడర్ విళక్కేట్రినేన్" అని, తిరుక్కణ్డేన్ పొన్ మేని కణ్డేన్" అని ఆరంభంలోనే కైంకర్యత్వర సూచింపబడింది. తిరువిరుత్తప్రబంధంలోని మొదటి, చివరి పాశురాలు తప్ప, మిగిలిన అన్ని పాశురాలు నాయకీభావంతో ఆళ్వార్లు పలుకడంకూడా ప్రాప్యత్వరను సూచిస్తున్నాయి. మడల్ ప్రబంధాల అవతరణకు ప్రాప్యత్వర కారణమనేది స్పష్టం.

తిరువాశిరియ ప్రబంధం భగవానుని దివ్యమంగళవిగ్రహా-నుభవరూపమైనది. వీనిని అన్నిటిని గమనిస్తే, ఇయఱ్పా అనే సహస్రం "ఆయ" శబ్దార్థమని భావించడంలో అడ్డు లేదు.

ఈ విధంగానే తిరువాయ్ మొழி ప్రబంధంకూడా 'తొழுదెழு' అని ప్రాప్యత్వరతో ఆరంభమైనది. నాయకీభావాన్ని పొందిన పలు దశకాలలో ఆ త్వర ఉపబృంహితమై, "అవా అఱ" అని ఆ త్వర ఉపశమించడంతో ముగుస్తున్నది. అందువల్ల ఇది కూడా "ఆయ" శబ్దార్థప్రతిపాదకం. ఈ రీతిలో నాలాయిరం మొత్తం అష్టాక్షరీమంత్రార్థవివరణాత్మకమని చెప్పవచ్చు.

పెరియ తిరుమొழி ప్రబంధానికి పూర్వులు అనుగ్రహించిన అరుంబదంలో "ఇవై ఇత్తనైయాలుమ్ తిరుమంత్రత్తిల్ ప్రణవనమస్సుక్కళిల్ అర్థఙ్గళ్ ప్రాధాన్యేన ప్రతిపాదిక్కప్పడుకైయాలే, తత్ స్థానీయమాన ముదలాయిరత్తై తిరువుళ్ళత్తిల్ వైత్తుక్కొణ్డు, తృతీయపదస్థానీయమాన తిరుమొழிక్కు వ్యాఖ్యానమ్ శెయ్ దరుళ నినైక్కిఱార్" (ముదలాయిరంలోని ఈ ప్రబంధాలు అన్నిటిద్వారా తిరుమంత్రంలోని ప్రణవ నమస్సుల అర్థం ప్రధానంగా ప్రతిపాదించబడినందున, ఆ ప్రణవ నమస్సుల స్థానంలో ముదలాయిరాన్ని భావించి, అష్టాక్షరిలోని "నారాయణాయ" అనే మూడవ పదాన్ని వివరించే పెరియ తిరుమొழிకి వ్యాఖ్యానాన్ని చేయాలని భావించారు) అని చెప్పబడినందున ముదలాయిరంలో ప్రణవ నమస్సుల అర్థం, పెరియ తిరుమొழி ప్రబంధంలో తృతీయపదమైన "నారాయణాయ" అనే పదంలోని అర్థం అనుసంధించబడిందని, ఈ సమన్వయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానాన్ని రచించారని స్పష్టమవుతున్నది. ఈ క్రమంలో అష్టాక్షరీ మంత్రార్థవివరణం

ముదలాయిరం, పెరియ తిరుమొళ్ళి అనే మొదటి రెండు సహస్రాలతో పూర్తి అవుతున్నది.

ఇక మిగిలిన సహస్రాలైన ఇయఱ్పా, తిరువాయ్ మొళ్ళి అనే మూడవ, నాల్గవ సహస్రాలలో ఏమి తెలుపబడింది? - అనే విచికిత్స ఇక్కడ కలుగుతుంది. ఇయఱ్పా అనే మూడవ సహస్రంలో చరమశ్లోకార్థం, తిరువాయ్ మొళ్ళిలో ద్వయమంత్రార్థం అనుసంధింపబడినది అని, ఈ విధంగా నాలాయిర దివ్యప్రబంధం మొత్తం రహస్యత్రయవివరణ రూపమనే సమన్వయాన్నికూడా మన పూర్వాచార్యులు చేశారు.

తిరువాయ్ మొళ్ళి ప్రబంధం ద్వయ మంత్రాన్ని వివరిస్తున్నది – అనే విషయం ఈడు మొదలైన వ్యాఖ్యానాలలో స్పష్టం చేయబడింది. నంబిళ్ళై ఈడువ్యాఖ్యానప్రవేశంలో తిరువాయ్ మొళ్ళిలోని మొదటి మూడు శతకాలు ద్వయమంత్రంలోని ఉత్తరవాక్యార్థాన్ని, తరువాత మూడు శతకాలు పూర్వవాక్యార్థాన్నివివరిస్తున్నవి అని, మిగిలిన నాలుగు శతకాలు వాటి వివరణరూపాలే అని తెలిపారు. శ్రీ పిళ్ళైలోకాచార్యులవారు సారసంగ్రహం అనే రహస్య గ్రంథంలో తిరువాయ్ మొళ్ళి ప్రబంధం లోని పది శతకాలు రెండు వాక్యాలలోని పది అర్థాలను వివరిస్తున్నవి – అని తెలిపారు. ఆవి – శ్రియఃపతిత్వం, నారాయణత్వం, చరణారవిందయుగళం, పాపకత్వం, ప్రార్థనాగర్భవిస్రంభం, నిత్యసంబంధం, నిరతిశయభోగ్యత్వం, సర్వస్వామిత్వం, నిత్య కైంకర్యం, కైంకర్యంప్రతిబంధక నిశ్శేషనిబర్హణం – అనేవి ఆ పది అర్థాలు. ఈవిధంగా ద్వయమంత్రం లోని అర్థాన్ని తిరువాయ్ మొళ్ళి వివరిస్తున్నది – అని మన పూర్వాచార్యుల అభిప్రాయం.

భగవద్రామానుజవైభవాన్ని ప్రతిపాదించే ఇరామానుశ నూఱ్ఱందాది ప్రబంధం ద్వయమంత్రంలోని తత్త్వయాథాత్మ్యాన్ని నిరూపిస్తున్నది. అంటే – భగవానుని అనుసంధింపబడే ఆకారత్రయం చరమపర్వపర్యంతంగా అనుసంధింపబడాలనే విషయం ఆ ప్రబంధంలో నిరూపింపబడినది. ఆ ప్రబంధంలోని "పేఱొన్ఱు మఱ్ఱిల్లై నిన్ శరణన్ఱి అప్పేఱళిత్తఱ్కు ఆఱొన్ఱుమిల్లై మఱ్ఱ చ్చరణన్ఱి" (శ్రీరామానుజా! మీ చరణకైంకర్యం కంటే ఇంకొక ప్రాప్యం లేదు. దానిని పొందడానికి మీ చరణాల కంటే ఇంకొక ఉపాయం లేదు) ఇత్యాది సూక్తులీ విషయాన్ని తెలుపుతున్నాయి. అందుచేతనే తిరువాయ్ మొఴి ప్రబంధాన్ని అనుసంధించిన పిమ్మట ఈ ప్రబంధం అనుసంధించడం జరుగుతున్నది. ఈ ప్రబంధం తిరువాయ్ మొఴి ప్రబంధానికి సారమనికూడా పూర్వాచార్యుల ఉద్దేశ్యం. అందువల్లనే వేదం "శతాంకురా"(నూరు పాశురాలను కల ఇరామానుశ నూఱ్ఱందాదిని అంకురంగా కలిగినది) అని తిరువాయ్ మొఴిని కీర్తించింది – అని అభిజ్ఞుల అభిప్రాయం

ఇయఱ్పా అనే మూడవసహస్రం చరమశ్లోకవివరణ రూపమన సమన్వయాన్ని ఈ క్రింది విధంగా భావించవచ్చు. ఈ సహస్రంలోని మొదటి ప్రబంధం అయిన ముదల్ తిరువన్దాదిలోని 59వ పాశురాన్ని వ్యాఖ్యానిస్తూ పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై "ఇదుక్కు కీళ్ ఎల్లామ్ షట్కత్రయత్తిల్ శొన్నవార్తైపోలే స్వరూప్ విశదమాకైక్కు చ్చొన్న నిలై, ఇదు చరమశ్లోఃత్తిల్ నిలైపోలే" (ఇంతకు ముందు పలికినది అంతా గీతలోని మూడు షట్కాలలో స్వరూపం విశదం కావడానికి చెప్పిన విషయంవంటిది, ఇది చరమశ్లోకంలోని విషయం వంటిది) అని పలుకడంవల్ల ఆ ప్రబంధం భగవద్గీతాసమమని, అందులోని 59 పాశురం చరమ శ్లోకరూపమని స్పష్టవుతున్నది. ఇయఱ్పాలోని నాన్ముకన్ తిరువందాది ప్రబంధంలోకూడా "అన్ఱోదియ

వాక్కదనైక్కల్లాల్" అని 72వ పాశురంలో చరమశ్లోకం ప్రసక్తమైనది. ఇయఱ్పాలోని పెరియ తిరువందాది ప్రబంధంలో చరమశ్లోకార్థం ఉపబృంహణం చేయబడిందని ఆచార్యహృదయసూక్తి. దీనిని శ్రీవరవరములు సప్రమాణంగా తమ వ్యాఖ్యానంలో వివరించారు. ఈ విధంగా ఈ సహస్రంలో చరమ శ్లోకం పునః పునః అభ్యాసం చేయబడినందున ఇది చరమశ్లోకస్థానీయంగా భావించవచ్చు.

అయితే ఇక్కడ ఒక సందేహం కలుగుతుంది. ముదలాయిరమ్, పెరియ తిరుమొఴి అనే రెండు సహస్రాలు అష్టాక్షరిని, ఇయఱ్పా అనే మూడవ సహస్రం చరమశ్లోకాన్ని, చివరి సహస్రమైన తిరువాయ్ మొఴి ప్రబంధం ద్వయాన్ని వివరిస్తున్నవి – అనే క్రమంలో అష్టాక్షరి, ద్వయం, చరమశ్లోకం – అనే క్రమానికి భంగం కలుగుతున్నది కదా! అనేది ఆ సందేహం. అయితే, ఈ సందేహానికి అవకాశం లేదు. ఎందుకంటే – అష్టాక్షరి, ద్వయం, చరమశ్లోకం –అనే క్రమంవలె అష్టాక్షరి, చరమశ్లోకం, ద్వయం – అనే క్రమంకూడా పూర్వాచార్యసమ్మతమే.

పరన్దపడి, శ్రియఃపతి పడి, యాదృచ్ఛిక పడి అనే రహస్య గ్రంథాలలో శ్రీపిళ్ళై లోకాచార్యులవారు తిరు మంత్రం, చరమ శ్లోకం, ద్వయం – అనే క్రమాన్ని అనుసరించారు. ముముక్షుప్పడి అనే గ్రంథంలో అష్టాక్షరి, ద్వయం, చరమ శ్లోకం – అనే క్రమాన్ని అనుసరించారు. ఈ విధంగా ఉండే ఈ క్రమాలలోని సామంజస్యాన్ని వివరిస్తూ శ్రీ వరవరమునులు తమ వ్యాఖ్యానంలో – పూర్వం మూడు ప్రబంధాలలో పిళ్ళైలోకాచార్యులవారు తిరుమంత్రం తరువాత చరమశ్లోకాన్ని వివరించి, ఆ తర్వాత ద్వయాన్ని గూర్చి తెలిపారు. ఇప్పుడు చరమ శ్లోకంకంటే ముందుగా చరమ శ్లోకంకంటే ముందగా ద్వయాన్ని ఎందుకు వివరిస్తున్నారు? అని అంటే, ఈ రెండు

క్రమాలలోను వివరించవచ్చు. అందువల్లనే పెరియ వాచ్చాన్ పిళ్ళై, వాదికేసరి జీయర్ మొదలైనవారు ఈ రెండు క్రమాలను అనుసరించారు. ఈ క్రమాలలోని భావం ఏమంటే – చరమ శ్లోకాన్ని ముందు, తరవాత ద్వయాన్ని వివరించే క్రమం విధి ముందు, అనుష్ఠానం తరువాత – అనే క్రమానికి అనుగుణం. ఇంతేకాక, తిరుమంత్రం ప్రాప్యపరం, చరమ శ్లోకం ప్రాపకపరం. ఈ రెండిటియొక్క అనుష్ఠాన ప్రతిపాదకం ద్వయం. అందువల్ల, తిరుమంత్రం, చరమ శ్లోకం, ద్వయం – అనే క్రమం అర్థవంతం. ఇక, అష్టాక్షరి, ద్వయం, చరమ శ్లోకం – అనే క్రమం వివరణ – వివరణిభావానికి అనుగుణం. తిరుమంత్రంలోని ద్వితీయ, తృతీయ పదాలను ద్వయంలోని పూర్వోత్తర వాక్యాలు వివరిస్తున్నాయి. ఈ రెండిటిని చరమశ్లోకంలోని పూర్వార్ధ ఉత్తరార్ధాలు వివరిస్తున్నాయి. ఈ విధంగా ఈ రెండు క్రమాలు అర్థవంతాలే. ప్రకృతంలో విధి – అనుష్ఠాన భావాన్ని అనుసరించి నాలుగు సహస్రాలలోని ప్రబంధాలు అష్టాక్షరి, చరమ శ్లోకం, ద్వయం – అనే క్రమంలో సమన్వయం చేయబడ్డాయని చెప్పాలి.

ఆళ్వారుల దివ్య ప్రబంధాలు రహస్యత్రయ వివరణరూపాలు – అనే ఈ క్రమాన్ని ఆ ప్రబంధాల అంగాంగిభావక్రమంలో కూడా సమన్వయం చేయవచ్చు. నమ్మాళ్వారుల ప్రబంధాలు నాలుగు రహస్య త్రయవివరణ రూపాలు – అని ఆచార్యహృదయమనే గ్రంథంలో నాయనార్ "ఇవట్రుకుక్క మంత్రవిధ్యనుష్ఠానఙ్ఙళోడే శేర్ త్తి" అనే చూర్ణికలో(208) తెలిపారు. దీనిని శ్రీవరవరమునులు సప్రమాణంగా వ్యాఖ్యానించారు. ఈ క్రమంలో తిరువిరుత్తం, తిరువాశిరియమ్ అనే ప్రబంధాలు రెండు తిరుమంత్రాన్ని వివరించగా, పెరియ తిరువందాది చరమశ్లోకాన్ని, తిరువాయ్ మొళి ద్వయమంత్రాన్ని వివరిస్తున్నవి. దీని వివరణం

ఆచార్యోపదేశగమ్యం. మిగిలిన ప్రబంధాలు నమ్మాళ్వార్ల ప్రబంధాలను వివరించే అంగ ప్రబంధాలు కనుక, నాలాయిరదివ్య ప్రబంధం అంతా రహస్యత్రయ వివరణాత్మకమనే సమన్వయం అర్థవంతం.

ఆళ్వారుల దివ్యప్రబంధాల అంగాంగిభావం: "మాఱన్ పణిత్త తమిళ్ మఱైక్కు మంగైయర్ కోన్ ఆఱఙ్గమ్ కూఱ అవతరిత్త" అనే శ్రీ వరవరమునుల సూక్తిప్రకారం నమ్మాళ్వార్ల ప్రబంధాలు నాలుగు వేదాల వివరణరూపాలు కాగా, ఆ నాలుగు ప్రబంధాల వివరణరూపాలైన తిరుమంగై ఆళ్వారుల ఆరు ప్రబంధాలు ద్రావిడవేదషడంగాలుగా పూర్వాచార్యులు భావించారు. ఆ దృష్టిలో గమనిస్తే పెరియ తిరుమొళ్హి ప్రబంధానికి ద్రావిడవేదాంగత్వం సిద్ధిస్తున్నది. నిశితంగా పరిశీలించి చూచినప్పుడు ఈ అంగాంగిభావాన్ని నిరూపించవచ్చు. నమ్మాళ్వారులు తిరువాయ్ మొళ్హి ప్రబంధంలో "మడలూర్ దుమే"అని మడల్ ఎత్తుతానని అనగా, దానిని తిరుమంగై ఆళ్వార్లు పెరియ తిరుమడల్, శిఱియ తిరుమడల్ ప్రబంధాలలో వివరించారు. నమ్మాళ్వారులు "మిన్నిడై మడవార్" అనే దశకంలో పరాంకుశనాయకిగా భగవానునితో ప్రణయరోషంతో పలికినభావాన్ని "కాదల్ కడిప్పు" దశకంలో తిరుమంగై ఆళ్వారులు వివరించారు. నమ్మాళ్వారులు తిరువాయ్ మొళ్హి ప్రబంధంలో "పయిలుమ్ శుడరొళి", నెడుమాఱ్కడిమై" అనే దశకాలలో పలికిన భాగవతశేషత్వపారతంత్ర్యాలను తిరుమంగై ఆళ్వారులు "నణ్ణాద", "కణ్ శోర" అనే రెండు దశకాలలో అనుసంధించారు. ఇటువంటి ఇద్దరు ఆళ్వారుల ప్రబంధాల మధ్య ఉండే వివరణ వివరణిభావానికి సంబంధించిన అంశాలు ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. వాటిని ఆచార్యహృదయంలో గమనించవచ్చు

దివ్య ప్రబంధాలు – వేదోపబృంహణాలు: ఆళ్వారుల దివ్య సూక్తులు వేదాలలోని తత్త్వాలనే కాక, వేదోపబృంహణాల అర్థాలను కూడా అనువదిస్తున్నాయి. ఈ విషయాన్ని పూర్వాచార్యులు తమ దివ్య ప్రబంధ వ్యాఖ్యానాలలో పలు చోట్ల సప్రమాణంగా నిరూపించారు. ఉదాహరణకు – శ్రీ రామాయణంలోని "పుంసాం దృష్టిచిత్తాపహారిణమ్" అనే సూక్తిని పెరుమాళ్ తిరుమొళిలోని "కణ్డవర్ తమ్ మనమ్ వళఙ్గుమ్" అనే సూక్తి అనువదిస్తున్నది. శ్రీ విష్ణు పురాణంలోని "సదైకరూపరూపాయ" అనే సూక్తిలోని అర్థాన్ని తిరువాయ్ మొళిలోని "మాశూణా చ్చుడరుడమ్బాయ్ మలరాదు కువియాదు మాశూణా ఞానమాయ్" అనే సూక్తి అను సంధిస్తున్నది. భగవద్గీతలోని 18 అధ్యాయాలలో తెలుపబడిన తత్త్వాలు తిరువాయ్ మొళి ప్రబంధంలో అనుసంధింపబడిన విషయాన్ని ఆచార్యహృదయంలో నాయనార్ తెలియజేయగా, శ్రీవరవరమునులు ఆ అంశాన్ని తమ వ్యాఖ్యలో వివరంగా తెలిపారు. శ్రీ విష్ణుసహస్రనామస్తోత్రంలోని పలు నామాలలోని అర్థాలను ఆళ్వారుల సూక్తులలో దర్శించవచ్చు. "నారసింహవపుః శ్రీమాన్ " అనే నామంలోనిలోని అర్థాన్ని "అళకియాన్ తన్ అరియురువన్ తానే" అనే నాన్ముకన్ తిరువందాదిలోని సూక్తి స్మరిస్తున్నది. ఈ విధంగా పలు పురాణాలలోని పలు సూక్తులను ఆళ్వారుల దివ్య సూక్తులు అనువదించిన విశేషాలను పూర్వాచార్యులు తమ గ్రంథాలలో వేలాది సందర్భాలలో ఉదాహరించి చూపించారు. ఇవి అన్నీ సంస్కృతద్రావిడ వేదాంతాల ఐకమత్యాన్ని నిరూపిస్తున్నాయి. ఈ ఉభయవేదాంత సమన్వయ ప్రక్రియ శ్రీనాథమునుల నుండి ఆరంభమై, భగవద్రామానుజుల అనుగ్రహంతో అభివృద్ధమై, శ్రీదేశికులు, శ్రీవరవరమునులవంటి మహాచార్యుల సూక్తులలో మరింత పరిమళిస్తున్నది.

మణవాళమహామునుల నామవైభవం

('గీతాచార్యన్' అనే తమిళ మాస పత్రిక లోని వ్యాసం ఆధారంగా)

శ్రీ వైష్ణవసంప్రదాయ గురుపరంపరలో ఆళ్వారులకు, ఆచార్యులకు విలక్షణమైన నామాలు ఏర్పడ్డాయి. వారికి ఆవిధమైన నామాలు కలగడానికి పలు విశేషమైన కారణాలు ఉన్నాయి. "నంబెరుమాళ్ నమ్మాళ్వార్ నంజీయర్ నంబిళ్ళై ఎన్బర్ అవరవర్ తమ్ ఏట్రత్తాల్ అన్బుడైయోర్ శాట్ర తిరునామఙ్గళ్" (నంబెరుమాళ్, నమ్మాళ్వార్, నంజీయర్, నంబిళ్ళై అనే నామాలు వారిని అభిమానించిన వారు పెట్టిన పేర్లు) అని శ్రీ వరవరమునులు ఉపదేశ రత్నమాలలో ప్రబంధంలో అనడం గమనించవచ్చు.

మన పూర్వాచార్యులు అందరూ శ్రీరంగంలో వేంచేసి ఉండి, శ్రీరంగనాథుని విషయంలో గొప్ప ప్రేమను కలిగినవారు అయినందున, వారిలో పలువురు అళ్గకియ మణవాళన్ అనే శ్రీరంగనాథుని ఉత్సవమూర్తి నామంతో ప్రసిద్ధులయ్యారు. ఉదాహరణకు శ్రీ పిళ్ళైలోకాచార్యులవారి తమ్ములు, తిరువాయ్ మొళ్ళి ప్రబంధానికి పన్నీరాయిరప్పడి వ్యాఖ్యానాన్ని అనుగ్రహించినవారు, పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై కుమారులు, యతీంద్రప్రవణులు–అనే వీరందరు ఈ నామంతోనే ప్రసిద్ధులు.

ఈ విధంగా ఒకే పేరును పలువురు కలిగి ఉంటే వారిని గుర్తించడం కష్టం కనుక, వారికి ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క విశేషణం వారి పేరు తరవాత చేర్చబడింది. ఉదాహరణకు ఆచార్య హృదయం అనే గ్రంథాన్ని రచించిన ఆచార్యులకు "అళ్గకియ మణవాళ ప్పెరుమాళ్ నాయనార్" అనే పేరు, తిరువాయ్ మొళ్ళి ప్రబంధానికి పన్నీరాయిరప్పడి వ్యాఖ్యానాన్ని అనుగ్రహించిన వారికి "అళ్గకియ మణవాళ జీయర్" అనే పేరు, పెరియవాచ్చాన్

పిళ్ళై కుమారులకు "నాయనార్ ఆచ్చాన్ పిళ్ళై" అనే పేరు, యతీంద్రప్రవణులకు "మణవాళ మాముని" అనే పేరు ప్రసిద్ధిని పొందాయి.

మణవాళ మాముని అనే పేరు ఆ ఆచార్యవర్యులకు ఏ విధంగా తగినదో సంగ్రహంగా గమనిద్దాం. ఈ నామంలో ముని, మా ముని, మణవాళ మాముని అని మూడు విభాగాలున్నాయి. ఈ మూడింటిలోని అర్థస్వారస్యాన్ని చూద్దాం.

మొదట "ముని" అనే పదాన్ని చూద్దాం. దీనికి మననశీలుడు–అని అర్థం. అంటే మననం చేసేవాడు –అని భావం. నమ్మాళ్వారు భగవానుని "మునియే!" (10–10–1)అని తిరువాయ్ మొழிలో సంబోధించారు. దీనికి "భగవానుడు చింతన చేసేవాడు" అని పూర్వాచార్యులు వ్యాఖ్యానం చేశారు. ప్రళయసమయంలో కరణకళేబరాలను లేనివారై, అచిత్తుతో సమానంగా ఉన్నవారై, శోచనీయమైన దశను పొందినవారైన ప్రళయ సమయంలోని జీవులను చూచి, "స ఏకాకీ న రమేత" అనే విధంగా వీటి అవస్థను చింతించే భగవానుని ఈ పదం తెలుపుతున్నది–అని నాలాయిరప్పడి వ్యాఖ్యానంలో పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై ఈ పదాన్ని వివరించారు. తిరుమంగై ఆళ్వార్లు కూడా పెరియ తిరుమొழி ప్రబంధంలో భగవానుని "మునియే"(7–1–6) అని సంబోధించారు. దీనికి పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై "ఈ జీవులు తమ హితాన్ని గూర్చి తెలియకపోయినా ఎల్లప్పుడు వారి మంచిని ఆలోచించేవాడా!" అని వ్యాఖ్యానించారు.

మణవాళ మామునులు కూడా కరుణ అనే ఈ కల్యాణగుణాన్ని కలిగినవారు కనుక ముని అనే పదం వీరికి సార్థకం. జీవులు తమను, భగవానుని మరిచి, తమ కర్తవ్యమైన భగవత్ కైంకర్యాన్ని కోల్పోయి దానిని కోల్పోయామని బాధ కూడా

లేకుండా ఉండే వారి స్థితిని గమనించి, "అయ్యో" అని వారిపై జాలిపడిన మణవాళ మహాములు మన వంటి వారు జ్ఞాతవ్యార్థాలను తెలిసికొని లాభపడేవిధంగా పలు గ్రంథాలను అనుగ్రహించారు. పూర్వాచార్యులు కృపజేసిన పలు గ్రంథాలలోని అర్థాలను చింతించి, వానిని తమ మనసులో నిలుపుకొని, ఇతరులకు ఉపదేశించారు. ఉపదేశరత్తినమాలై ప్రబంధంలో శ్రీ వరవరములు "ఎన్దై తిరువాయ్ మొழி ప్పిళ్ళై ఇన్నరుళాల్ వన్ద ఉపదేశ మార్ క్కత్తై చ్చిన్దై శెయ్ దు పిన్నవరుమ్ కఱ్క ఉపదేశమాయ్ పేశుకిన్టేన్" (నాకు తండ్రి అయిన తిరువాయ్ మొழி ప్పిళ్ళై గొప్ప అనుగ్రహంతో లభించిన ఉపదేశమార్గాన్నిచింతించి, తరువాతివారు తెలిసికొనేటట్లుగా ఉపదేశిస్తున్నాను) అని, ఆర్తిప్రబంధంలో "మున్నవరామ్ నమ్ కురవర్ మొழிకళ్ ఉళ్ళప్పెట్రోమ్" (పూర్వాచార్యులు పలికిన సూక్తులను మనసులో నిలుపుకొన్నాము) అని పలికిన సూక్తులను గమనించవచ్చు ఈ విధంగా జీవుల హితాన్ని, పూర్వాచార్యులు సూక్తులను సదా చింతన చేసేవారిని "ముని" అని అనడం తగినది కదా!

తరువాత, "మాముని" అనే పదాన్ని గమనిద్దాం. ఈ పదానికి "గొప్ప ముని" అని అర్థం. తొండరడిప్పొడి ఆళ్వార్లు తిరుప్పళ్ళి ఎழுచ్చి ప్రబంధంలో "మాముని వేళ్వియై క్కాట్రు" (గొప్ప ముని అయిన విశ్వామిత్రుని యాగాన్ని కాచి) అని, తిరుమంగై అళ్వార్లు పెరియ తిరుమొழி ప్రబంధంలో "తవమ్ పురిన్దుయర్ న్ద మాముని"(తపస్సును చేసి గొప్పవాడైన మహాముని)(1–4–5) అని, పెరియ తిరుమడల్ ప్రబంధంలో "మామునిక్కా" అని విశ్వామిత్రుని "మాముని" అనే పదంతో నిర్దేశించారు. పెరుమాళ్ తిరుమొழிలో కులశేఖరులు ఆగస్త్య మహామునిని "వణ్ తమిழ் మాముని" అని మామునిపదంతో నిర్దేశించారు. ఈ విధంగా ఇద్దరు ఆళ్వార్లు ఈ మునులను ఇద్దరిని

"మహాముని" (మాముని) అని అనడంలో తాత్పర్యం ఏమి?-అని గమనించాలి .

విశ్వామిత్రమహర్షి తన యాగాన్ని రక్షించడంకోసం శ్రీరాముని తనతో తీసుకొని వెళ్ళేటపుడు అతనికి బల అతిబల–అనే మంత్రాలను ఉపదేశించాడని, అగస్త్య మహాముని శ్రీరామునకు కొన్ని అస్త్రవిద్యామంత్రాలను ఉపదేశించాడని శ్రీ రామాయణం తెలుపుతున్నది. అందువల్ల వీరిద్దరు శ్రీరామునకు మంత్రోపదేశం చేసిన ఆచార్యులు. అందువల్లనే వీద్దరినీ ఆళ్వార్లు "ముని" అని మాత్రం అనకుండా "మాముని" అని అన్నారని చెప్పవచ్చు. ఈ విధంగానే మణవాళ మహామునులు కూడా శ్రీరంగనాథునకు తిరువాయ్ మొళి వ్యాఖ్యానం ఈడు ముప్పత్తాఱాయిరప్పడిని కాలక్షేపంగా ప్రవచించి, ఆచార్యస్థానాన్ని వహిస్తున్నారు కనుక వారిని "మాముని" అని అనడం చాలా యుక్తం కదా.

ఇక మూడవ పదం "అళగియ మణవాళన్" అనేది. ఇది శ్రీరంగనాథుని సంకల్పంతో ఏర్పడింది. మామునులకు సహజంగా పెట్టబడిన తిరునామం "అళగియ మణవాళన్" అనే నామమే. వారు సన్యాసాశ్రమం తీసికొన్నప్పుడు "శఠకోపజీయర్" అనే నామాన్ని పెట్టుకోవాలని శ్రీరంగనాథునివద్ద వారు ప్రార్థించగా, ఆ స్వామి "అళగియమణవాళన్" అనే పేరును అనుగ్రహించాడని యతీంద్రప్రవణప్రభావం అనే శ్రీవరవర-మునుల చరిత్రను తెలిపే గ్రంథంలో తెలుపబడింది. ఈ విధంగా శ్రీరంగనాథుడు యతీంద్రప్రవణులను నియమించడానికి కారణం ఏమంటే...ఆచార్యుని తిరునామాన్నే శిష్యుడు ధరించాలి–అనేది శాస్త్రవచనం. తనకు లభించబోయే ఆచార్యులైన మామునుల తిరునామమైన "అళగియ మణవాళన్" అనే పేరు తన పేరు ఒక్కటే కావడానికి లభించిన అవకాశాన్ని శ్రీరంగనాథుడు

కోలుపోదలచలేదు. అందువల్ల అళకియ మణవాళన్ అనే పేరునే ధరించాలని శ్రీరంగనాథుడు వారిని నియమించాడు. ఈ విధంగా ఏర్పడిన తిరునామం ఆ ఆచార్యవర్యులకు అన్వర్థమైనది.
